

ünsiyet

İLMİ, KÜLTÜREL, FİKRİ AYLIK DERGİ

ISSN: 3023-7680

2

MAYIS 2024

"Müminlerden öyle yiğitler vardır ki; Allah'la yaptıkları sözleşmeye sadık kaldılar. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi (şehid oldu) kimisi beklemektedir. Kesinlikle (sözlerini) değiştirmemişlerdir."

AHZAB: 23

DOSYA:

GAZZE

□CELALEDDİN SİPAHİOĞLU □FİLİZ TURHAN □FURKAN DELİ
□HÜSEYİN KAPLAN □İBRAHİM ŞAHİN □MEHMET AYMAN □MUSTAFA DOĞU
□NESRİN TINAZ □NEZİR ERGENÇ □SUAT KAHRİMAN □TUNCER NAMLI

ünsiyet

İlmi, Kültürel, Fikri Aylık Dergi
Yıl:1 Sayı:2 Mayıs 2024

ISSN:
3023-7680

İmtiyaz Sahibi
Kayseri Bilgi Kültür Derneği Adına
İbrahim ŞAHİN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mustafa DOĞU

Genel Yayın Yönetmeni
Celalettin SİPAHİOĞLU

Yayın Kurulu
Mustafa DOĞU
Şükrü KARAOSMANOĞLU
Celalettin SİPAHİOĞLU
İbrahim ŞAHİN
Suat KAHRİMAN
Furkan DELİ

Hukuk Danışmanı
Av. Ömer İkbâl Ayar

Grafik Tasarım
Mustafa İBAKORKMAZ

Basım
Şafak Tasarım Matbaacılık
Tel: 0 506 918 34 41

Yönetim Yeri
Cumhuriyet Mahallesi. Park Bulvarı
Gökdelen İş Mrkz. Dış Kapı No: 19
İç Kapı No: 401
Melik Gazi / Kayseri,

İletişim
E-Mail: bilgi@unsiyet.com.tr
Telefon: 0 506 918 34 41

Yayın Türü
Yaygın süreli yayın

Her hakkı mahfuzdur. Yayımlanan yazılarda ileri sürülen görüşler yazarlarınındır. Yazıların hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. Dergide yayınlanan yazı ve resimler eğitim amaçlı yayınlanmıştır. Ücretsizdir. Para ile satılmaz.

İÇİNDEKİLER

Gazgede Gerçekleşen Ölümlerden Kaygılanmayanın İmanı Yoktur CELALEDDİN SİPAHİOĞLU.....	4
Kimsenin Dilinden “Elhamdülillah” Lafı Düşmüyor... MUSTAFA DOĞU	6
Bu Nasıl Bir Dünya, Hikâyesi Zor İBRAHİM ŞAHİN	8
Efsanenin Tarihe Dönüşmesi SUAT KAHRİMAN	11
İşgal Devleti İsrail HÜSEYİN KAPLAN	12
Siyonist İsrail’e Eleştiri Değil Te’dib Gerekir NEZİR ERGENÇ.....	14
Zulmü Kanıksamak MEHMET AYMAN.....	16
Kudüs Can Çekişiyor FİLİZ TURHAN	18
Yürek Çağrısı TUNCER NAMLI	20
Gökten Düşen Elmalar FURKAN DELİ.....	21
Kalbimiz Gazze NESRİN TINAZ	23
Çaresizliğin Ayak Sesleri İBRAHİM ŞAHİN	24

Boynumuz bükük bizim

İnsanlık acısını hissedemeyecek kadar insanlığımızdan uzaklaştırıldığımız dünyada, başkası ya da başkaları diye bir şeyin olmadığına farkında olmadan, sadece kendimize odaklı yaşamayı marifet zannediyoruz.

Başkasının farkında olmayanların, mutluluğu, bencil bir anlayışla kendine özgü bir hal zannetmesi de böylece kaçınılmaz olmaktadır.

Paylaşmayan, paylaşamayanların, başkalarıyla birlikte paylaşıldığında nasıl bir insanî haz duyulacağına dair hiçbir tecrübesi olamaz. Ve insan olmanın genetik sonucu olarak, paylaşıldığında erişilebilecek duygu zirvesini yakalaması da mümkün olamaz.

Dünyayı sadece bireysel hazlar ve hayatlar merkezli yaşama mekânı haline getiren çağdaş, kapitalist zebaniler, kendilerince dünyayı dizayn etmek adına bölgesel ya da global anlamda insanı ve insanlığı kıyıma uğratmaya başladığında, paylaşma duygusu yok edilmiş insanların gözleri önünde bir kısım insan türünü acılar içinde kıvrandırması, diğerleri üzerinde hiçbir etki uyandırmaz. Hatta sadece kendi hazlarının peşinden koşulması sebebiyle, diğerlerinin acısına dair hiçbir şey hissetmeden seyretmek gibi bir gaflete düşülür. İşin ilginç tarafı kendi türünden bir kısım insana bu acımasızca eylemi yapanların, bir gün kendilerine de aynı işkenceleri yapabileceklerini, düşünmemek gibi bir karaktere büründüklerinin farkında bile olamazlar.

Bugün bizim Gazze’de yapılan şenatlerin, cinayetlerin haberlerini yemek yerken, çay içerken sıradan bir olayı seyrederek gibi seyretmemizin altında yatan sebep budur. Çocukların ölümleri, acılar içinde kıvranan insan görüntüleri yediklerimizi boğazımızda düğümlemiyorsa başka sebep aramaya gerek yoktur.

Başkası ve diğerkâmlık gibi temel insani kavramlardan, insanların yoksunlaşması, hareket kabiliyetini kısıtlayacak derecede dünyevi ağırlıklara bağlanmaktan dolayıdır.

Buna bir de markalaşmış dünyanın efendilerinin, insanı eşyaya köleleştirme anlayışı olan marka tutkunu olmayı eklersek, dünyevileşmenin insanı “tüketen hayvan” derekesine düşürmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Hayatın temelini, olmazsa olmaz zannedilen eşya bağımlılığı anlayışı üzerine bina etmek, insanın kalbini körelten en temel yanıştır.

Kalbi körelen insanın bütün görme yetenekleri, aslından köreltilmiş demektir.

Bu sebeple kalbimizin görebilmesi adına gerekli olan manevi donanıma sahip olmamız, kendimiz ve insanlık adına önemlidir. Kalbimizi körelten maddi manevi ne varsa hepsinden arınmak bir insanlık görevidir.

Gazgede Gerçekleşen Ölümlerden Kaygılanmayanın İmanı Yoktur

“Sizden biriniz kendisi için istediğini kardeşi için istemedikçe gerçekten iman etmiş olamaz, gerçekten iman etmeyen cennete giremez.”

Bu hadisi şerifi gündelik hayatın içinde basit diyebileceğimiz konularda biraz da teşvik edici mahiyette zikrederiz.

Uzun bir süredir bu hadisin bize anlatmaya çalıştığı asıl gerçeklik çokça canımızı acıtacak nitelikte bir görünürlük kazandı.

Hadisi şerifi düz bir mantıkla sağa sola çekiştirmeden anlamaya çalışalım.

Bu hadisi şerifi dinleyen Resulullah'ın çağdaşı Medineli Müslümanların, bulundukları yerden, binlerce kilometre ötede olan olaylardan özel bir haber gelmediği takdirde kolay kolay haberlerin elde edilmesi mümkün değildi. Fakat böyle bir durum zuhur etmişse, artık durumdan vazife çıkarmak ve bu sorunu çözmek onlar için asli görev haline gelmiş demektir.

Medine'ye, Medine'nin temsil ettiği kimliğe sahip olanlara karşı bir tehlike varsa, bunun binlerce

**Gazze'deki
Müslümanların
başına gelenler
dolayısıyla
acınmamız ve
dövünmemiz, onların
yaşamaları gereken
imtihan konusunda
ortaya koydukları
çabalar kadar değerli
olmadığı için, kendi
hali perişanımıza
acımamız daha
uygun düşmektedir.**

ifade edilecek kilometre ötede olması, onlar adına bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için caydırıcı bir sebep kabul edilebilir miydi? Hayır, kabul edilmedi de, Mute ve Tebük seferleri bunun kabul edilmeyişinin örnekleriydi. Özellikle Tebük

seferinde, hem aylardan ramazan, hem mevsim olarak yazın en sıcak günleri, hem de düşman o günün en büyük emperyal devletlerinden biriydi. Günde birkaç hurmayla bu sefere çıkan Müslümanlar korkunun üstesinden gelmiş, düşmana gövde gösterisi yaparak geri dönmüştü.

Bugün küçük bir köye dönmüş dünya üzerinde binlerce kilometre ötede olsa dahi, olaylardan yanı başımızda cereyan ediyormuş gibi haberdar oluyoruz. Aynel yakîn vâkıf olduğumuz bu olaylara, hadisi şerif çerçevesinden baktığımızda, kardeşlerimize, bize yapılmasını asla kabul edemeyeceğimiz zulüm reva görülmektedir ve fakat biz, hayatımızın konforuna hâle getirmeyecek eylemlerle olayın üstesinden gelmeye çalışmaktayız. Ne yapıyoruz, kınıyoruz, dua ediyoruz, maddi yardım ulaştırmaya çalışıyoruz. Peki bunların hangisi görünürde kardeşlerimizin yarasına merhem oluyor? Biz öyle şifa sadedinde bir şey göremiyoruz. Öyleyse yardım, türüne ve niteliğine göre acil kodlu işe yarar. Burası

tamda acil kodlu, “düşmanın caydırılması” türünden bir yardımın olması gerektiği bir yer. Maalesef bizim yaptıklarımız, düşmanın caydırılması niteliğinde olması gereken kıymette değil. Bu sebeple Allah bizim ellerimizle yapamadığımız bu yardımları acil bir şekilde sonuca ulaştırmıyor.

Hatta can emniyeti açısından kardeşlerimizin, düşmanın açlığa mahkûm ederek yok etmek adına gerçekleştirdiği muhasaranın, gıda yardımlarıyla ortadan kaldırılması konusunda bile kendimizi düşmanın müttefiklerinin şefaatine mecbur bırakmış vaziyetteyiz.

Bütün bu sebeplerden dolayı biz, maalesef hadisin anlam olarak mefhumu muhalifinden, gerçekten iman etmemiş kullar kategorisine dahil oluyoruz.

Bu konuda kendi başımıza bir iş geldiğinde o işi çözümlemek adına nasıl yırtınırcasına çaba gösteriyorsak öylece çaba göstermek mecburiyetindeyiz. Yoksa imtihanı kaybetmiş olacağız.

Gazze’deki Müslümanların başına gelenler dolayısıyla acınmamız ve dövünmemiz, onların yaşamaları gereken imtihan konusunda ortaya koydukları çabalar kadar değerli olmadığı için, kendi hali perişanımıza acımamız daha uygun düşmektedir.

Niçin Müslümanlar, bir bina-
nın tuğlaları gibi birbirine kenet-
lenmiş ve bir bedenın eczası gibi
biri acı duyduğunda hepsi o acıyı
hissedemiyor?

Bu bir hassasiyet konusu, bu hassasiyetin ve olması gereken bütün hassasiyetlerin ortadan kalkmasının en temelinde yatan şey asli hassasiyetin yani Allah’a imanın, güvenin ortadan kalkmış olmasıdır. Bugün yaşayan Müslümanların büyük çoğunluğu maalesef müminmiş gibi davranmaktadır.

Allah (cc) Kitabında;

“Allah, kelamın en güzelini karşılaştırmalı konular halinde, ahenkli bir kitap olarak indirdi. O kitaptan Rablerini razı etme kaygısı olanların içleri ürperir. Sonra tüyleri diken, diken olur. Kalpleri de Allah’ın zikrine karşı yumuşar. İşte bu Allah’ın rehberidir. Allah, onunla dilediğini doğru yola çıkarır. Her kimi de Allah şaşırtırsa, artık ona doğru yolu gösterecek yoktur.” (Zümer: 23)

Buyurmaktadır. Bugün Müslümanım diyenlerin yaşadıkları birçok problemin kaynağı bu ayet içinde ortaya konmaktadır.

Allah (cc.) mü’mince davranışların temelinde var olan hakikatin “Allaha iman ve vahiyle ortaya koyduğu hakikatlere teslimiyet”

olduğunu beyan etmektedir.

Allah’ın adının anılması temel ekseninde, Allah lafzının anılmasının bile müminde nasıl bir duyarlılık ortaya koyacağı işaret edilmektedir. (Enfal: 2) Şayet bu duyarlılık yoksa Allah’a imana dair, sonraki imanî konularda duyarlılığın olmaması kaçınılmazdır. Mesela Allah için diyebileceğimiz, “kardeş kaygısı gütme” konunun odak noktası olarak kabul edildiğinde, Gazze ya da başka coğrafyalardaki Müslümanların acısının tâ yüreklerde hissedilemeyeşinin gerçek sebebi anlaşılmış olur. Yani biz en temel noktadan Allah indinde sorunlu insanlarız. Allah dediğimizde, kılıımız kıpırdamadığına göre, Allah adına olacak konularda hiç harekete geçemeyiz. Çünkü en temelde bizde olması gereken imanî ayar bozuktur.

Konunun içinden çıkılamadığı anlaşılınca topu taca atmak da, bu konudaki iman zafiyetinin nirengi noktasıdır. Son günlerde Gazze konusunu, Müslümanlar olarak halledemeyişimize yeni bir çözüm önerisi getirmeye başladık. Gazze insanlık sorunu demeye başladık. Neden, çünkü bizim dizlerimiz titriyor, ellerimiz tutmuyor, bu sebeple de olaya şaşırı bakıyoruz da ondan.

Kimsenin Dilinden "Elhamdülillah" Lafı Düşmüyor...

Gazze'de 18 Mart'tan bu yana gönüllü hekim olarak çalışan çocuk cerrahisi uzmanı Op. Dr. Taner Kamacı, "Dünyanın görebileceği en büyük sıkıntılar şu an burada, Gazze'de ama kimsenin dilinden 'elhamdülillah' lafı düşmüyor. Bu, çok ilginç. Çocuklar ve büyükler artık bu travmayı normalleştirmişler. Bir yandan bombalar yağarken, sesleri kulaklarımızı tırmalarken tepki bile vermiyorlar. 6 ay boyunca her gün insan bomba sesi duyarsa artık ona tepkisizleşir. Bomba sesi geliyor ama insanlar normal hayatına, yapacağı işe devam ediyor. Burada travma artık kabullenilmiş bir şey" ifadelerini kullandı. (Basından)

Elhamdülillah, "hamdetmenin" en kısa cümlesidir. Hamd ise övmek, yüceltmek, methetmek, sena etmek, şükran duygusu içinde olmak, iyilik ve güzellik dileğinde bulunmak, tesbih, takdis, tekbir etmek, minnettar olmak, sevgi ve bağlılık duymak gibi anlamları ihtiva eden bir kavramdır. Hamd, Allah'a nispet edilerek yapılan bir söylem ve eylem biçimidir. Şükürden daha kapsayıcı ve kuşatıcıdır. Hamd sadece Allah'a yapılabilecekken şükür (teşekkür) kullara da yapılabilmektedir.

"Elhamdülillah", "şükürler olsun", "teşekkür ederim" dilimize pelesenk edip, sürekli kullandığımız, fakat büyük oranda künhüne vakıf olamadığımız deyimlerdir. Neden, nasıl, niçin, ne zaman, kime hamdedilir? Sorularının zihin dünyasında karşılık bulması son derece önemlidir, hamdetmek için. Dolayısıyla hamd, sadece verilen lütuf ve ikramlar için olmayıp, yaşamın tüm anlarında, irade dışı karşı karşıya kalınabilecek her türlü müspet, menfi olaylara karşı

İnanç başta olmak üzere dillerimize pelesenk ettiğimiz kavramlar ve ibadet diye yerine getirilen eylemler ruhundan/özünden koparılarak basit/sıradan birer söylemlere ve ritüellere indirgenmiştir.

samimi/hasbi bir şekilde ortaya konulacak bir söylem/tavır/duruş olarak kendiliğini gösterdiğinde anlamını bulmuş olur.

Hamdetmenin, şükretmenin zıddı ise nankörlük etmek, küfrani nimette bulunmak, asi ve isyankâr olmak, haddi aşmak, tuğyan etmek, örtmek, saygısızlık etmek gibi anlamlara gelmektedir. Bu kahir ekseriyetle zalim, fasık, münafık, kafir ve müşriklere ait bir söylem ve eylem tarzıdır.

Beşeri ideolojiler, İlahi öğretilerin her türlüşünü ruhundan, anlam dünyasından kopararak değersizleştirip sıradan deyim ve söylemlere dönüştürme noktasında, son derece başarılı bir deformasyon uygulamaktadır. Kendi ideolojisinin söylem ve eylemlerinin insanların zihin dünyasında egemen olmasını sağlamak için,

kişinin kendi inanç dünyasının ürettikleri ile bir çatışmaya girdirmekten ziyade onların yozlaşmasını, değersizleşmesini sağlamayı önelemektedir. "Vallahi", "Billahi", "İnşallah", "Maşallah", "Elhamdülillah" gibi günlük yaşamda adeta rutinleştirdiğimiz kavramlar bunlardan en bilineni ve en kullanılanlarıdır.

Gazze yıllardır açık cezaevi durumundadır. Lanetli Siyonist Yahudilerin kuşatma ve abluka uyguladıkları bu coğrafyada üç milyona yakın insan kendi öz vatanlarında, doğduğu topraklarda mülteci pozisyonuna düşürülerek, en temel ihtiyaçlarının bile karşılanmasında çok büyük problemler yaşamaktadırlar. Dünyaya açılan tek kapısı olan "Refah" ise Firavun'un çağımızdaki temsilcisi olan Mısır Devlet başkanı "kardeş

Sisi(!)" tarafından İsrail'in emir ve talimatlarıyla kapalı tutularak, uygulanmakta olan insanlık dışı tecride, ambargoya büyük katkı sağlanmakta, destek verilmektedir. Tüm dünya ve özelde halkının kahir ekseriyeti Müslüman olan İslam ülkeleri yıllardır süren bu insanlık dışı ambargoya ve tecride karşılık hiçbir şey yap/a/mamaktadır. 7 Ekim'den bu yana ise Gazze'de yaşayan o yiğit müminler adeta ölüme terkedilmiş bir yalnızlığın kucağına itilerek zalimlerin olmayan vicdanlarına ve merhametlerine teslim edildiler.

Rönesans, reform ve sömürge ile başlayan son birkaç asır büyük oranda belirleyici olan ideolojileri ile insanlığın önce zihin, sonra yaşam alanlarının egemeni olmayı başarmışlardır. Kapitalizm tüm dünya ülkelerindeki egemen din ve dinsel bir boyuta taşınmış ideolojiler ile herhangi bir çatışmaya girişmeksizin sentezci bir yaklaşımla kendini var ve vazgeçilmez kılmıştır. Dolayısıyla her şey çıkara, menfaate, kazanmaya ve tüketmeye odaklanan bir yaklaşımla bakılır olmuş ve insanlık büyük oranda egoist, narsist ve hedonist bir varlığa dönüştürülmüştür. İslam'ın ruhuna asla uymayacak sınıfsal toplum oluşumları bilinçli/bilinçsiz İslam coğrafyasında ve ülkemizde egemen ideolojilerin suflörlüğünde tüm insanlığı bir ahtapot gibi sarıp sarmalayarak sonradan görme "Müslüman burjuvazi"

sınıfını oluşturmuştur. Dolayısıyla inanç başta olmak üzere dillerimize pelesenk ettiğimiz kavramlar ve ibadet diye yerine getirilen eylemler ruhundan/özünden kopararak basit/sıradan birer söyleme ve ritüellere indirgenmiştir.

Gazze'nin önde koşan yiğitleri küçüğünden büyüğüne, kadınının erkeğine, savaşçısından halkına, komutanlarından liderlerine kadar ruhundan koparılıp yozlaştırılmış, anlamsızlaştırılmış, değersizleştirilmiş tüm kavram ve eylemleri tekrar asli ruhuna büründürerek insanlığını, vicdanını, merhametini yitirmiş tüm dünyaya en güzel temsiliyetle göstermektedirler. İzzetin/şerefın/onurun ve haysiyetin bir Müslümanın şahsında ne anlam ifade etmesi gerektiğini tüm acılarına, imkansızlıklarına, terk edilmişliklerine rağmen vakur, metanetli, mütevekkil bir duruşla izhar etmektedirler.

Zihin ve yaşam konforunun esiri olan bizler en azından şu empatileri yapabiliyor muyuz, diye kendi kendimizi bir muhasebeden geçirmek durumundayız.

Anneler kucağına aldığı her yavrusunda Gazze'deki bir annenin acısını, dramını, çaresizliğini ve bir o kadar da sabrını, teslimiyetini tevekkülünü...

Babalar başını okşayıp istediği her şeyi yerine getirme noktasında canhıraş bir çabanın esiri olduğu evladı ile, kanlar içerisinde götürebileceği bir hastane dahi bulama-

mış veya kefene sarılmış yavrusunun namazını kılıp, defnedebilecek bir mezar dahi bulamayışının, yüreğinde tarifi imkansız acılar oluşturmasına rağmen şikayet etmeden, isyan etmeden Rabbine boyun eğişini...

Devlet başkanları, liderler, kanaat önderleri, makam ve mevki sahipleri üç adet yiğit evladını ve torunlarını bu dava uğruna şehit vermiş, şehadet haberleri kendine ulaştığında büyük bir metanet, vakur bir duruşla **"Allah'tan geldik, dönüşümüz yine O'nadır"** ayeti celilesini, bütün içtenliği ve samimiyeti ile dile getiren İsmail Heniye ile bir muhakeme, bir mukayese yapabiliyor muyuz, yapabiliyorlar mı?..

Hülasayı kelim; Filistin, Gazze, Kudüs, Mescid-i Aksa, Hamas, İzzettin Kassam... Bugün bütün bunlar ümmetin fertleri arasında bir turnusol görevi ifa etmektedir. Herkesin samimiyeti bunların üzerinden test edilmektedir. Gazze'de yaşanan direnişi, çaresizliği, acıyı, vahşeti, barbarlığı yüreğinin en derinliklerinde her an hissedemiyorsa bir insan, kendini önce insan, sonrada Müslüman olma kabilinden bir sorgulamadan geçirmelidir. Acılarını acımız, hüznlerini hüznümüz, kederlerini kederimiz ve inşallah en kısa zamanda elde edecekleri zaferleri de muştumuz kılmak durumundayız vessalam...

YÂREN MEKTUPLARI

“Bu nasıl bir dünya, hikâyesi zor”

Selamların en güzeli ile selam olsun sana sevgili dostum.

Dilerim her günün, bir öncekinden daha huzurlu ve güven içerisinde geçsin.

Dilerim her aldığın nefesi son nefesinmiş şuuruyla tüketesin.

Biliyor musun sevgili yârenim; Hayat sürpriz/bilinmezlerle dolu bir bulmaca gibi duruyor önümüzde.

Biz kurguluyor, biz çözüyoruz sanıyoruz bu bulmacayı ama heyhat! Bir saniye hatta bir salise sonrasına bile kadir olamadığımız bir hayattır tutunduğumuz. Ferden ferda böyle iken vakamız, toplumların kaderi de böyledir sanki sevgili dostum. İnsanlık tarihi boyunca hep böyle olagelmıştır. Her şey yolunda diyerek rehavete kapıldığımız bir anda her şey ters-

yüz olabiliyor çünkü.

Kendimizi en güçlü, en sağlıklı, en müreffeh, en güvenli zannettiğimiz bir anda gerek ellerimizle yaptıklarımız yüzünden gerekse başkalarının yapıp ettikleriyle değişiveriyor her şey birdenbire.

Gençliğimiz, okul hayatımız, iş, aile ve ticari hayatımız, insani ilişkilerimiz, sevdiklerimizin hatta ülkemizin kaderi bir anda farklı bir mecrada akmaya başlayabiliyor.

Tarih 18 Mayıs Çarşamba gününü, saatler de 14,47’yi gösterirken “*Yer, sarsıldıkça sarsıldığı; yeryüzü, ağırlıklarını (dışarıya) çıkardığı ve insan: “Buna ne oluyor?” dediği zaman! O gün (yer, bütün) haberlerini anlatır.*” (Zilzal: 1-4) ayetlerinin tezahürünün yaşandığı, adeta yerin haberini, ilahi kudrete râm oluş haberini

anlattığı ve insanların kendisini bir anda sokağa atma telaşına düştüğü o beklenmeyen sürpriz sonrası yazıyorum bu mektubu sana.

Ülkemizde çok sayıda insan kaybına ve büyük bir yıkıma neden olan 6 Şubat depreminin aradan geçen zamana rağmen psikolojik ve maddi etkileri hâlâ zihinlerde tazeliğini korurken meydana gelen 4,7 ve hemen ardından 4,4 büyüklüğünde bir deprem ile yeniden sarsıldık biliyorsun.

Her ne kadar “**İnsanı ölümden eceli korur**” diye inansak da

“*Her ümmetin takdir edilmiş bir eceli vardır. Ecelleri gelince ne bir an geri kalırlar ne de bir an ileri gidebilirler.*” (Araf:34)

“*Nerede olursanız olun ölüm sizi yakalar; Sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile...*” (Nisa:78) ila-

hi mesajlarını biliyor olsak da, can havliyle adeta sokağa dökülüyoruz böyle zamanlarda ve birçoğumuz uzun zaman evimize girebilme cesareti gösteremiyoruz.

İşte tam da o zaman diliminin verdiği ilham ve hissettirdiği duygularla yazıyorum bu nâmeyi sana sevgili dostum.

Sen de hissetmişsindir sanıyorum aynı duyguları.

Nasıl da zayıf ve çaresiziz değil mi sevgili yârenim?

Nasıl da yerle bir oluyor farkında olarak ya da olmayarak sırtını sıvazladığımız egomuz, tekebbürümüz, benlik ve bencilliğimiz, tutkularımız, alışkanlıklarımız...

Nasıl da farkına varıyoruz beşeri gerçekliğimizin böyle durumlarda değil mi?

Bir zamanlar korunabilmek için içine koştığımız evlerimizden ardımıza dahi bakamadan nasıl da kaçıyoruz adeta doludizgin?

Mukadder olup yıkıldığında, içimizden de bir şeyler yıkılıyor olsa da

“Allah’ın takdiri”,

“Kaderde bu da varmış”,

“Cana geleceğine mala gelsin”

ve benzeri şekilde teselli ediyoruz kendimizi ve bir süre sonra hayat kaldığı yerden devam ediyor doğal bir şekilde.

Ya zulmen ve yıllar boyu devam eden bir şekilde olursa bu yıkım yârenim?

Ya haksız yere zalimler tarafından yerle bir edilirse kimliğimiz, kişiliğimiz, onurumuz, evlerimiz, şehirlerimiz, ülkemiz, Allah korusun?!

Ya koklamaya bile doyamadığımız yavrularımız paramparça edilirse gözlerimizin önünde!

Ya yuvalarımıza, haremi namusumuza tecavüz edilerek eşlerimiz, kızlarımız, ana ve bacılarımız sırtlanları da geçen bir şenaatle kirletilir, yağmalanır, tarumar edilirse gözlerimizin önünde!

Yâ tepemize bombalar yağarsa bir uyku vakti, ailemize, sevdiklerimize el uzatacak vakti ve mecali dahi bulamadan kaybedersek bir anda!

Ya dondurucu soğukta kollarımız arasında titreyen yavrularımıza saracak bir battaniye vs. bulamazsak, sığınabilecek bir çadır ya da başka bir şey bulamadan çaresizliğe gömülecek olursak yıkıntılar, moloz yığınları arasında!

Ya bir lokma ekmeğe, bir yudum suya, bir ağrı kesici ilaca dahi ulaşamazsak?

Ya canhıraş feryatlarımıza, imdat çığlıklarımıza kör ve sağır kesilirse dost ve kardeş bildikleri-

miz, Allah’tan sonra en çok güvendiğimiz insanlar?

Ya medeni diye yere göğe sığdıramadığımız insanlar ve toplumların güçlü olanları yardım edeceği yerde zalim ve caninin yanında yer alırsa!

Nasıl bir şeydir düşündün mü hiç sevgili yârenim; Kucağında, ciğerparen olan yavrunun parçalanmış vücudunu taşıyor olmak?

Nasıl bir şey düşündün mü; Düşmandan kurtulabilmek için bir başka düşmanın merhametinden umutlanmak?

Nasıl bir şeydir ölüm taşıyan bombalardan kurtulabilmek için yine bombaların altına kaçmaktan başka bir çare bulamamak?

Ve bütün bunlara rağmen cihad erleri, kadını, erkeği, yaşlısı, çocuğuyla birlikte Allah’a ve otoriteye isyanın zerresine bile tenezzül etmeden tevhidin, tevekkül ve teslimiyetin doruğunda soluklanabilmek!

Yola çıkmayı göze alamayan, yolda dökülen ve yolda yürüyenler aynı mı olacaklar sevgili yârenim?

Aynı mı olacak; Kavim mezhep, meşrep kaygılarını kine dönüştürüp vicdan ve idrake sığmayan mazeret üretenler, umarsız ve duyarsız davrananlarla insanlık ve ümmet kaygısı taşıyanlar aynı mı olacak?

Aynı mı olacak rahat ve hayat konforu bozulur endişesiyle zulüm ve haksızlıklara karşı tavır alınma-

Müslüman bir toplum içerisinde ve toprakları şehid kanlarıyla sulanmış bir vatanda maalesef böyle düşünebilen insanların varlığına şahit olmak senin de ruhunu incitmiyor mu sevgili yârenim!

masını dillendirenlerle mazlumlar ile ekmeğini ve suyunu paylaşanlar?

Müslüman bir toplum içerisinde ve toprakları şehid kanlarıyla sulanmış bir vatanda maalesef böyle düşünebilen insanların varlığına şahit olmak senin de ruhunu incitmiyor mu sevgili yârenim?

Güneş üstümüze doğmaktan hicap etse yeridir bundan dolayı
Yağmur yağmaktan,
Çiçek açmaktan,
Ağaç meyveye durmaktan kaçınsa,

Gök tutsa suyunu, yer çekse,
Yeridir sevgili yârenim gök abansa üstümüze,

Yer çökse...

İçini karartım biliyorum.

Ama bütün bu tablolar daha fazlası ve beteriyle birer gerçek olarak yaşandı, yaşanıyor Filistin’de, Gazze’de, Afganistan, Bosna, Doğu Türkistan, Myanmar, Suriye, Irak ve daha bilmem nice mazlum coğrafyalarda.

Kimi zaman duyarsızlık ve umarsızlık kimi zaman da çaresizlik içerisinde seyrettiğimiz bu tablolar nasıl da fark ettiriyor onlarla aramızdaki farkı değil mi sevgili dostum?

Şartlar nasıl da olgunlaştırıyor insanı değil mi?

Cihadın bütün aşamalarında tüm ailesiyle birlikte yer almak insanı nasıl yaratılış gayesinin Mümini ve Müslümanı yapıyor değil mi? Nasıl da **“Ey iman edenler iman ediniz...”** (Nisa: 136) ayetinin mücessem bir ifadesi haline getiriyor değil mi sevgili yârenim?

Tüm nesillere ve çağlara iz bırakacak bir adanış destanı yazarcasına; 2024 yılı Ramazan bayramında adeta tüm neslinin yani aslan gibi üç oğlunun ve beş torununun aynı anda şehadetlerine şahit olmak ve ne hissettiğini soranlara büyük bir teslimiyet ve tevekkül içerisinde **“Allahtan geldik, ve gidişimiz de yalnızca O’nadır”** (Bakara:156) diyebilmek İsmail Heniye gibi nasıl bir imanının, nasıl bir teslimiyet ve tevekkülün emzirdiği bir ruh halini ifade ediyor dersin?...

Bütün bunları düşündükçe **“Size ne oldu da Allah yolunda ve ‘Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!’ diyen çaresiz erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşıyorsunuz?”**

(Nisa:75) ayeti çınlıyor kulaklarımda sevgili yârenim.

Dünyanın her bir yerinden inanç ya da insanlık kaygısıyla bölgeye koşarak bulabildikleri imkânlarla zulüm kaskacını kırarak içeri giren istisna insan ve kurumların dışında hiç kimse bir şey yapmıyor ya da yapamıyor bu cinnet savrullmaları karşısında!

Ne Müslümanlar yeteri kadar güçlü bir bağımsızlık, ümmet ve kardeşlik şuuruna sahip ne de medeni Avrupa(!) fitratlarında var olmasına rağmen kaybettikleri ve bir türlü elde edemedikleri insanlık ve merhamet kodlarına geri dönebilme düşünce ve gayretinde.

Daha da kötüsü sevgili yârenim;

“Evrensel insan hakları”

“Uluslararası hukuk”

“Birleşmiş milletler evrensel beyannamesi”

ve benzeri cazip boyalarla albeni kazandırıp ülkeleri ve insanları itaate çağırdıkları yaldızlı putlarını bir bir yiyorlar serseri bir iştahla.

“İyi ama, ne yapabiliriz ki?” dediğini duyar gibi oluyorum sevgili yârenim.

İnan ben de çok çaresizim!

Bir yanım bu zulme elimle dur demek yani fiziki ve fiili olarak bizzat orada olmak, onlarla aynı kaderi paylaşmak için can atıyor ama heyhat kurallar ve sınırlar kesiyor yolumu!

Geriye halimle, dilimle, kalbimle yanlarında olmaktan başka bir çıkar yol kalmıyor sevgili yârenim.

Demem o ki; Aklımız ve gücümüz yettiğince inanç, duygu ve düşüncelerimizle yanlarında yer almak, onlarla sancılanmak, onlarla acı çekmek, onlarla kinimizi ve hıncımızı bilemek zalimlere karşı ve suyumuzdan, lokmalarımızdan, giyip kuşandıklarımızdan bölerek yanlarında olduğumuzu hissetmek ve hissettirmek belki Rabbimizin katında mazeret olarak kabul edilebilir diye düşünüyorum.

“Ey Rabbimiz! Bizi zalimler topluluğu ile beraber bulundurma!” (A’raf:47)

Efsanenin Tarihe Dönüşmesi

İşgal Edilen Topraktan Vaat Edilen Toprağa

“Yeşu ve onunla birlikte bütün İsrail Lakiş’ten Eglon’a geçti. Yahova Lakiş’i İsrail’in ellerine teslim etti. Onu ele geçirdiler ve içinde hiçbir canlı bırakmamak üzere orasını kılıçtan geçirdiler... Yeşu ve onunla birlikte bütün İsrail Eglon’dan Hebron’a çıktı.” (Yeşu, 10/34)

19.yüzyılda -modern düşünce- nin meyveye durduğu zaman- ortaya çıkan ırk temelli ulus devletlerinin 1648’de Westphalia Antlaşması’na dek uzanan tarihî bir geçmişi vardır. Tarihî olarak “ben buradayım” diyen halklar bulundukları zamanın ve mekânın tarihî, kültürel, dinî meşruiyetini “geçmişten” sözlü, yazılı olarak devşirirler. “Geçmiş” yapılan bu atıf modern dönemde, zamanının düşünsel iklimi ile uyumlu olmakla birlikte, özelde her ulus için farklı cihetlerden gerçekleşir. Bu göndermelerin modern döneme has özelliği, geleneğin ve bu geleneğe yaslanan hafızanın yok sayılmasıdır. Dinin tarih üzerinden gelen tecrübesi atlanarak geçmiş ile şimdi arasındaki bağ kadük bırakılmıştır. Bunun sonucunda tarih, gerçeklikten koparılmış ve yaşanması mümkün olmayan bir mitolojiye dönüşmüştür.

Modern Avrupa’da “Orta Çağ” Hristiyanlık tecrübesinin olumlu olumsuz bütün yönleriyle yok sayılıp Antik Yunan’a yapılan vurgu, 19. ve 20. yüzyıl Osmanlısında *geri kalmışlığın* sebepleri üzerine düşünen aydınların ulusalcı olanlarının Orta Asya vurgusu ve kendilerine İslamcı denen ve bu ismi benimsemekten yüksünmeyen zevatın “asrısaaadet” vurgusu, dönemin ruhuna uygun bir tarzda efsaneye yaslanma çabasının ürünüdür.

Kendisini agnostik olarak tanımlayan Theodor Herzl, 1896 yılında kurduğu Siyonizm hareketi ile imparatorlukların dağılması

akabinde ortaya çıkacak ulus devletler pazarından Yahudiler adına yararlanmak istemiştir. Devlet olmak için gereken şartlardan biri de sınırları çizilmiş Yahudilerin mukim olacağı toprak parçasıdır.

Herzl, bu düşüncesini hayata geçirmek için yoğun çaba sarf etmiştir. 38.si 2020 yılında çevrim içi gerçekleştirilen Siyonist kongrenin ilki 1897 yılında İsviçre’nin Basel kentinde yapılmıştır. Dünyanın değişik yerlerinden yaklaşık 200 delege ile kongre tamamlanmıştır. Kongrede hazırlanan Siyonist programı gerçekleştirmek için gerekli altyapının oluşturulması ve lazım olan finans desteğini sağlamak amacıyla kaynak oluşturulması kararlaştırılmıştır. Bu kaynak ile yapılması gereken en ivedi şey Osmanlıya ait Filistin’den toprak satın almak ve bu topraklara yerleşmektir. Kongrede başkan seçilen ve kongrenin kapanış konuşmasını yapan Herzl: “Ben, Basel’de Yahudi Devletini kurdum. En geç 50 yıl içinde bu gerçek olacak.” demek suretiyle Siyonizm’in arzularına tercüman olmuştur. Herzl’in bu arzusu kendisi göremese de 1948 yılında gerçekleşmiştir.

Siyonizm neden ısrarla Yahudi devletini Filistin’de kurmak istemiştir? Oysa Herzl’e siyonist devlet için teklif edilen topraklar arasında ilk etapta (Osmanlı’nın akıbeti hakkında kesinlik yok.) Filistin yok. Herzl; Yahudi devleti için önerilen Uganda, Mozambik, Kıbrıs, Arjantin, Kongo gibi dinî bağlamı olmayan herhangi bir toprak parçasını kabule hazırды ama buralarda kurulacak Yahudi Devletinin “meşru” zeminini ifade edecek efsaneye oluşturulması mümkün görünmüyordu. Dindar Yahudi dostlarının telkinleriyle arzımevut söyleminin “Dayanılmaz bir kudretinin bir araya gelme çılgınlığı...” tüm varlığı ile kavradı.

İşte bu noktadan başlayarak

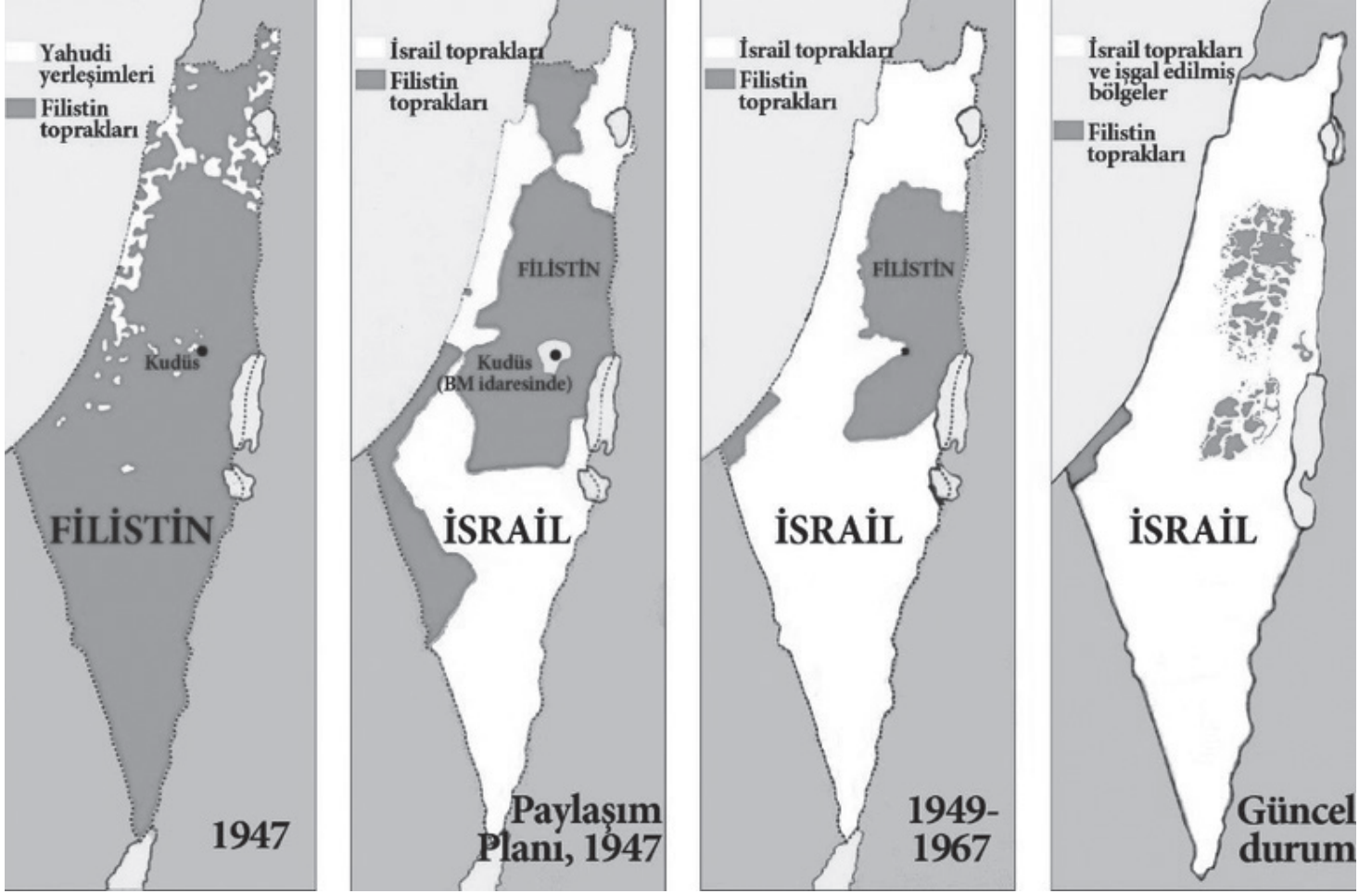
dünya kamuoyunu özellikle de Filistin topraklarına göçlerin yönlendirilmesi için Yahudilerin ikna edilmesi gerektiğinin fark edilmesi ile efsane üretimi eş zamanlı başlamıştır. Siyonizm, Filistin’in evvel emirde kendilerine ait olduğunu “seçilmiş halk” ve “vaat edilmiş toprak” retoriği ile sürekli işlemiştir. Siyonistlerin kurduğu devlet her ne kadar seküler, milliyetçi paradigmaya otursa da yukarıdaki efsaneye dayalı söylemden vazgeçtiklerinde Siyonizm’in ve kurdukları devletin yok olacağının farkındalar.

Netice itibarıyla siyasi bir doktrin olan Yahudilikten değil, 19. yüzyıl Avrupa milliyetçiliğinden doğmuş faşist bir harekettir Siyonizm.

Siyonist hareketin göreceli başarısının başlangıcını müteveffa Teoman Duralı Hoca 16. ve 17. yüzyıllarda Reconquistia (büyük süpürme) hareketine maruz kalan Yahudilerin İngilizler ile evliliklerine dayandırır. Ana belirleyicisinin “para” olduğu bu evlilikten “İngiliz-Yahudi Medeniyeti” doğmuştur. Bu ucube Medeniyet’in üzerine kurulduğu temelleri, modern ulus devletlerine giden aşamaları görmeden kavrayamayız. Teşhisin yanlış yapıldığı durumlarda doğru tedavi mümkün olmamaktadır.

Ümmet olmanın küllî bağlamından kopan biz Müslümanlar, küresel kapitalist sistemin kolay yutulur lokmaları hâline geliyoruz. Farklı coğrafyalarda yaşayan Müslümanlar için aynı modern kapitalist sahnenin sırası geldiğinde kendi repliğini ifade eden oyuncularına benziyoruz. Bazen bu rol bana göre değil diyerek rolümüzü yadırgadığımız durumlar olsa da bunlar palyatif arayışlar olmaktan öteye geçemiyor. Yapılacak tek şey sahneyi değiştirmenin yol ve yöntemlerini sahne dışında kalarak aramaktır.

İşgal Devleti İsrail

Kanayan yara Filistin... Hz. Ömer'in emaneti Kudüs; acımız Gazze! Fosfor bombaları ile yakılan; çocuk, yaşlı, genç, kadın, erkek demeden adeta soykırıma uğrayan ülke.

Konuyu tarihi süreç içinde ele almak istedik. İsrail'in kuruluşu ve sonrasında yaşananları anlamak için biraz geriye giderek yaşananların izahını yapmak gerektiği aşikâr...

Avrupa'da teokratik yapının çöküşü 1517 yılında Martin Luther'in Wittenberg Kilisesinin duvarına astığı 95 maddelik bildiri ile başladı. Reform hareketleri denilen bu süreç Almanya'da başlayıp sonra diğer ülkeleri de içine alan din (mezhep) savaşları dönemini başlattı. 1618-1648 yılları arasında yaşanan ve Avrupa'nın birçok devletinin dâhil olduğu 30 Yıl Savaşları'ndan sonra imzalanan Vestfalya Antlaşmasında, ilk kez Papa onayı alınmadan Avrupa siyaseti ve devlet sınırları yeniden çizildi. Artık

kilise kontrolündeki devletlerin yerini ulus devletler almaya başladı. Kilisenin devre dışı bırakıldığı seküler devlet modeli oluşmaya başladı. Süreç 18. yüzyılın sonlarına kadar devam etti. 1789'da Fransa'da yaşanan devrimle seküler yapı ve ulus devlet anlayışı bütün Avrupa'da kabul görmüş oldu. Bu siyasal yeni ve modern ideoloji, çok kısa süre içinde bütün dünyada etkisini göstermeye başladı.

İşte bu anlayış Avrupa'da birçok ülkeye yayılmış Yahudiler arasında da kabul gören bir fikre dönüştü. Artık kendi milli devletlerini kurmalarının vaktinin geldiğine inanan Yahudilerin sayısı, her geçen gün artıyordu. Yüzyılın sonlarına doğru aslen Macaristanlı bir hukukçu olan Theodor Herzl öncülüğünde örgütlenme çabalarına başladılar. Herzl'in girişimleriyle İsviçre'nin Basel kentinde 1897 yılında, 1. Dünya Siyonist Kongresi'ni toplamayı başardılar. Kongrede alınan kararları tek cümlede

özetlemek gerekirse; Filistin'de bir Yahudi devleti kurulacak ve dünya Siyonizm teşkilatı bu amaca ulaşmak için faaliyet gösterecektir. Bu faaliyetler arasında, büyük devletler üzerinde etkili olmak için çalışmalar yapılması da öngörülmüyordu.

Herzl, kongrede alınan kararları hayata geçirebilmek için ilk hamlesini, siyasal ve ekonomik zorluklar içinde olan Osmanlı Devleti üzerinde yaptı. 1901 yılında İstanbul'a gelip Sultan II. Abdülhamid ile görüşüp, Filistin'de kendilerine toprak verilmesi karşılığında Osmanlı Devleti'nin bütün borçlarını ödemeyi teklif etti. Fakat bu fikir Sultan Abdülhamid tarafından derhal reddedildi. Herzl sonraki yıllarda İstanbul'a 4 kez daha gelmiş, her defasında aynı teklifi yapmış ve red cevabını almıştır. Siyonist ideolojinin Filistin'de ısrarcı olması, tarihi ve ideolojik nedenlerden çok, dini bakış açısıyla izah edilmelidir. Çünkü

Kongrede alınan kararları tek cümlede özetlemek gerekirse; Filistin’de bir Yahudi devleti kurulacak ve dünya Siyonizm teşkilatı bu amaca ulaşmak için faaliyet gösterecektir. Bu faaliyetler arasında, büyük devletler üzerinde etkili olmak için çalışmalar yapılması da öngörülüyordu.

siyonizme göre bölge, “Arz-ı Mukaddes” (Arzı Mevud)tir.

1908 yılında Osmanlı Devleti’nde II. Meşrutiyetin İlanı ve arkasından 1909’da meydana gelen 31 Mart vakasından sonra Sultan Abdülhamid tahttan indirilmiş ve ülke yönetimine İttihat ve Terakki Cemiyeti hâkim olmuştur. Osmanlı Devletinde yaşanan bu gelişmeler siyasal istikrarsızlığa yol açmış, bu istikrarsız ortam Filistin’de yaşanan Yahudi göçünü hızlandırmıştır. Yeni Osmanlı yöneticileri bu göç hareketinin durdurulmasını istemişse de bunda pek başarılı olamamıştır. Bu göçlere rağmen Filistin’deki Yahudi nüfusu oranı %5 seviyesine bile ulaşamamış, sahip oldukları topraklar ise ancak %2 seviyesinde kalmıştır.

1914 yılında başlayan Umumi Harp (I. Dünya Savaşı)’e Osmanlı Devleti’nin dâhil olması aslında Yahudilerin hedeflerine ulaşmalarında onlara önemli imkânlar sunmuştur. İngiltere ve Fransa arasında imzalanan Sykes-Picot gizli antlaşması ile Filistin’de İngiltere mandası kurulması konusunda anlaşılmıştır.

Osmanlı Devleti’nden istediğini alamayan Siyonistler İngiltere’ye yaklaşarak hedeflerini bu devlet üzerinden gerçekleştirmenin yollarını aradılar. Bu maksatla İngiltere hükümeti ile iyi ilişkiler kurarak, 1917 yılında, dönemin İngiltere Dışişleri Bakanı Balfour’a “Balfour Deklarasyonu”nu yayınlamayı başardılar. Bu deklarasyona göre, Filistin Osmanlı Devleti’nden koparılacak ve bölgede bir Yahudi devleti kurulacaktı. İngiltere bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacaktı.

İngiltere’nin resmi ve açık desteğini alan Siyonistler oldukça güçlendiler. 1904’te başlayan Filistin’de Yahudi göçü hızlandı. 1938’e kadar

yapılan toplam 5 toplu Yahudi göçü ile Avrupa’nın birçok ülkesinden (Almanya, Polonya, Romanya, Rusya gibi) yaklaşık 400.000 Yahudi Filistin’e göç etti. Bu göçlerde en çok da antisemitizm anlayışı etkili oldu. Yani etkin Yahudi propagandacıları, Avrupada bir Yahudi aleyhtarlığı olduğuna insanları ikna ederek bu göç hareketinin – istedikleri sayıda olmasa da – başarıya ulaşmasını sağladılar.

II. Dünya Savaşı yıllarında ise, özellikle Almanya’da Hitler’in uyguladığı Yahudi aleyhtarlığı, yakında kurulacak olan İsrail’in zeminine katkı sağladı. Özellikle basın ve finans alanında oldukça güçlü hale gelen Yahudiler, Hitler’in korkunç boyutta Yahudi katliamı yaptığını dair propaganda çalışmasına girerek (öldürülen Yahudi sayısını gerçeğinden kat ve kat fazla göstererek) politikalarının kabulünü sağladılar. Göçler sonucunda Filistin bölgesinde Arap-Yahudi çatışmaları yoğunlaştı.

2. Dünya Savaşı’nın bitmesinden sonra İngiltere konuyu Birleşmiş Milletlere taşıdı. Birleşmiş Milletler iki farklı çözüm olarak “Çoğunluk Planı” ve “Azınlık Planı”nı ortaya koydu. Çoğunluk Planı, Filistin’in üç yönetime ayrılmasını (Arap Devleti, Yahudi Devleti ve Kudüs), Azınlık planı ise başkenti Kudüs olan Arap-Yahudi ortak devletini öngörüyordu.

14 Mayıs 1948’de İngiltere Filistin’deki manda yönetimini kaldırdığını açıkladı ve aynı gün David Ben Gurion İsrail Devleti’nin kuruluşunu ilan etti. Öncelikle İngiltere, sonrasında da ABD ve SSCB’nin desteğiyle I. Siyonist Kongresi’nden beri yapılan çalışmalar başarıya ulaşmış oldu. ABD İsrail’i ilk tanıyan devlet oldu. Türkiye ise kuruluşundan 10 ay sonra bu devleti tanıdı.

İsrail’in kurulmasıyla birlikte Arap-İsrail Savaşları da başladı. 1948 yılında başlayan ilk Arap-İsrail Savaşı’na Ürdün, Suriye, Lübnan, Irak, Mısır devletleri katıldı. Lübnan’da iç savaş, Ürdün’ün isteksizliği Arapların mağlubiyete uğramasına sebep oldu.

1956’da Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdülnasır Süveyş kanalının işletmesini millileştirince, İngiltere, Fransa ve İsrail Mısır’a saldırdı. Birleşmiş Milletler’in girişimleriyle savaş durduruldu.

1967 yılında yaşanan Arap-İsrail Savaşı (6 Gün Savaşı) Yaser Arafat liderliğinde 1964’te kurulan Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ve askeri kanadı El Fetih’in faaliyetleri üzerine başladı. Bu savaşta maalesef İsrail topraklarını dört katına çıkardı.

1978 yılına gelindiğinde ise Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat ile İsrail Başbakanı Menahem Begin arasında Camp David anlaşması imzalandı. İlk kez bir Arap Devleti İsrail’i tanımış oldu. Mısır devleti maalesef Enver Sedat, Hüsnü Mübarek ve Sisi dönemlerinde İsrail ile yakınlaşmışlar ve Filistin davasına hiç destek olmamışlardır. Özellikle Hamas’a karşı düşmanca tavır içinde olmuşlardır.

1987’de İsrail’in Filistin halkı üzerine uyguladığı baskı ve zulüm I. İntifada hareketinin başlamasına sebep oldu. İntifada, Filistin halkının İsrail zulmüne karşı başkaldırmasının adıdır. Filistin haklı davasının direnişidir. 1987’deki I. İntifada ile birlikte Şeyh Ahmet Yasin tarafından HAMAS kurulmuş ve Filistin direnişinin ana unsuru olmuştur. II. İntifada hareketi 2000 yılında başlamış ve 5 yıl sürmüştür. Her türlü katliama, zulme rağmen Filistin halkının direniş ruhu öldürülemezdir.

Günümüzde yaşananlar insanlık adına utanç verici bir noktaya gelmiştir. 2 milyonu aşkın Filistinli Müslüman’ın yaşadığı bir yer olan Gazze, yerle bir edilmekte, yakılıp yıkılmaktadır.

Fakat bu zulme rağmen Gazzeli Müslümanlar sonsuz bir iman ile direnişini sürdürmektedir. Allah İsrail’i ve onlara destek verenleri kahreylesin. Âmin...

Siyonist İsrail'e Eleştiri Değil Te'dib Gerekir

Siyonizm; özet olarak “yeryüzünün tanrısı olma”, iddiasının sembolik ifadesidir. “Ben Tanrı Yahova'nın sevgili çocuğu olarak O'nun varisi sıfatıyla yeryüzünün mülkü-iktidarı- bana aittir. Gönüllü olarak bize itaat edenlere yaşama hakkını lütfedebiliriz; ancak itaatsizlik veya gönülsüzlük durumunda tanrısal bir öfke olup üzerinize ateş olarak yağar; çocuk, kadın, yaşlı, hayvan, ekin ne varsa hepsini yok ederiz” der. Özeti ve felsefesi Tevrat'ta anlatılır.

“Ve Tanrın Rabbin sana teslim edeceği bütün halkları bitireceksin ve gözlerin onlara acımayacak.... O şehrin ahalisini mutlaka kılıçtan geçireceksin, onu ve onda olan her şeyi ve hayvanlarını tamamen yok edeceksin.” (Tesniye 7/16; 13/15)

“Parlayan kılıcımı bileyip yar-

gılamak için elime alınca, düşmanlarımdan öç alacağım, benden nefret edenlere karşılığını vereceğim. Oklarımı kanla sarhoş edeceğim. Kılıcım öldürülenlerin ve tutsakların kanıyla, düşman önderlerinin başlarıyla ve etle beslenecek.” (Tesniye 32:41-42)

“Tanrınız RAB bu ulusları elinize teslim ettiğinde, onları bozguna uğrattığınızda, tümünü yok etmelisiniz. Bu uluslarla antlaşma yapmayacaksınız, onlara acımayacaksınız.

Kız alıp vermeyeceksiniz. Kızlarınızı oğullarına vermeyeceksiniz; oğullarınıza da onlardan kız almayacaksınız. Çünkü onlar oğullarınızı beni izlemekten saptıracak, başka ilahlara tapmalarına neden olacaklardır. O zaman RAB size öfkelenecek ve sizi çabucak yok

edecek.” (Tesniye 7:1-4)

“Ey Filist ülkesi Kenan, RAB'bin yargısı sana karşıdır. Hepinizi yok edecek RAB, Ülkede yaşayan kimse kalmayacak.” (Sefanya 2:5)

“Bütün İsrail Ay kentine döndü ve ahalinin hepsini kılıçtan geçirdiler ve o gün erkeklerden ve kadınlardan öldürülenlerin hepsi on iki bin kişiydi.” (Yeşu 8:24)

Bu sebeple Siyonistleri nasihat, eleştiri, tehdid değil; ancak ve ancak ikâb yani te'dib yola getirebilir. Gerisi zaman kaybı, imkân ve söz israfı olur.

BATI HÜMANZİMASININ-İNSANCIL HİKAYELER- MASKEİ DÜŞMÜŞTÜR VEYA BATI MEDENİYETİ PARADİGMASI ÇÖKMÜŞTÜR!

“Onlara yeryüzünde fesad

Batılı Beyaz Adamın en temel özelliği bozmak, karıştırmak, yıpratmak; hasılı mevziinden -var oluş gayesi- çıkarmaktır. Bunu tarihin her döneminde insan olarak şahit olduk ve bugün de şahit oluyoruz.

-bozgunculuk- çıkarmayın denildiğinde: Derler ki biz mi! Bilakis biz islah -düzelten- edicileriz.” (Bakara: 11)

Münafık; bozmakla -fesad-meşgul iken düzeltme -islah- iddiasında olan insandır. Batılı Beyaz Adam her nereye gitmiş işe, her neye elini atmış ise orada ve o işte mutlak surette bir bozulma, bir tahrif meydana gelmiştir. Batılı Beyaz Adamın en temel özelliği bozmak, karıştırmak, yıpratmak; hasılı mevziinden -var oluş gayesi- çıkarmaktır. Bunu tarihin her döneminde insan olarak şahit olduk ve bugün de şahit oluyoruz. Gazze’de ve diğer beldelelerde yaşananları bu yaklaşımla okuduğumuzda Kur’an’ın Fir’avn ve al-i Fir’avn tanrılaşma histerisini daha iyi anlamış oluruz.

Batılı Beyaz Adam’ın ihsas ve ihdas etmek istediği insan hakları, eşitlik, özgürlük vs. söylemlerinin genel çerçevesini belirlediği Batı medeniyeti veya Hümanizma yalanı Gazze’in kahraman direniş(çi)leri -karşısında- Firavun sihirbazlarının sihirli değneklerinin Musa Nebinin ilahi adalet asası karşısında eriyip gittiği gibi, yok olup gitmiştir. Bu anlamda Gazze yeni bir çağın bitimi ve yeni bir çağın başlangıcının ilanıdır. Bundan sonra hikayeler, romanlar, söylemler, hesaplar, felsefeler Gazze’den önce ve Gazze’den sonra dikkate alınmadan kaleme alınmayacaktır. Artık eski -hümanizma üzerine kurulu- paradigma pörsümüş, işlevsiz kalmış; yeni bir Gazze paradigmasıyla dünya insanları umuda yelken açmıştır; hayırlı olsun!

SİYONİSTLER VE ARKALARINDAKİ BATILI BEYAZ ADAM ÇOK CESUR ÇOK!

Cesaret, insani faziletlerden olan insana has bir sıfattır; zıddı ise insani rezaletlerden olan korkaklıktır. Siyonist Yahudiler ve Batılı Beyaz Adam bu manada dünyanın en cesur(!) insanlarıdır

denilebilir. Çocukları, kadınları, yaşlıları ve zayıfları en etkili füze ve toplarla öldürecek kadar cesurlar. Uzaktan kumanda düğmelere basarak evleri, mabetleri, hastahane ve okulları yerle bir edecek kadar cesurlar. Gazze’li kahramanlarla karşılaşmamak için havadan, karadan ve denizden atılan füze ve topların ardına saklanacak kadar cesurlar. Bütün dünyanın gözü önünde yalanı ve iftirayı gerçek iddia edecek kadar cesurlar; hasılı onların cesaretlerini anlatmaya ne kelimeler yeter ve ne de mürekkep!

KUR’AN UNUTMAYA ÇALIŞTIĞIMIZ BİR GERÇEĞİ GAZZE İLE BİRLİKTE BİR KEZ DAHA İBRA ETMİŞTİR.

“Kuşku yok ki iman edenlerin, insanlar içinde en amansız düşmanlarının Yahudiler ve şirk koşanlar olduğunu göreceksin...” (Maide: 82)

Şahit olduğumuz üzere bu düşmanlık bir tek mümin kalıncaya kadar devam edecektir. Yahudilerin düşmanlığının yanında bir de müşrikleri görüyoruz; yani Batılı Beyaz Adamı. Tarih, insanlığın niyet ve eylemelerinin sergilendiği bir laboratuvarıdır; Allah ders ala-

lım, vazifeler çıkaralım, hikmetler keşfedelim diye bize ondan örnekler, örneklemeler verir. Kur’an bir zikirdir -hatırlatma- yok mu tezekkür eden?

YA BİZİM ĞAZZEMİZ NE DURUMDA

Gazze, Bedir misali iman ve cesaret ispatında köprüyü geçmiştir. Onların kimisi verdikleri sözlerini yerine getirip şehit oldular; kimisi de sıralarını beklemekteler. Helali hoş olsun, mübarek olsun, gözleri aydın olsun. Ya ümmetin geride kalanları, kaçkınları, oturanları, maruzatçıları... Yani ben, sen, o ve bizler, sizler ve onlar; hangi guruptayız, yerimiz neresi; biz hangi mevzideyiz? Ders mi alacağız, öğüt mü dinleyeceğiz, hikmet mi keşfedeceğiz? Sizi bilmem ama ben kendi adıma sadece şu duayı yapmaya muktedir görüyorum kendimi. Allahım! Gazze imtihanında ne yaptığımı ve ne yapacağımı bilemez haldeyim; bir yol göster. Onlar verdikleri sözlerine sadık kaldılar; beni de sözüne sadık olanlardan eyle. Biliyorum ki beni bu imtihanında ancak zalimlerle savaşp şehid olmak paklar; nasip eyle!

Zulmü Kanıksamak

Gündelik dilde çok sık kullanılmamakla birlikte ara sıra karşımıza çıkan bir sözcük “kanıksama” sözcüğü. Dilimize hangi dilden geçtiği tam olarak bilinmemekle beraber, eski İbraniceden Arapçaya, oradan da Türkçeye geçtiğine dair bilgi kırıntıları mevcut. Yazılı literatürde ilk kullanımına [Ahmed Vefik Paşanın, Lehce-i Osmanisi’nde 1876]rastlanmaktadır.

İlk kullanımlarında

1. Kan dökmeye eğilimli olmak, kana susamak, düşmanlık ve zulm etmek (Ahmed Vefik Paşa, Lehce-i Osmani, 1876) manalarını birlikte, 2. Alışmak anlamlarını içerse de sözcük zamanla anlam daralmasına ve anlam kaybına uğramış ve günümüze kadar birinci anlamından yani “kan”la ilişkilendirilen anlamından tamamen boşalarak daha çok “alışmak, duyarsızlaşmak, tepkisiz olmak” anlamlarını yüklenmiş ve bu anlamıyla kullanılır olmuştur. Eğer eski sözlüklere bakarsak idim doğrusu ben de sadece günümüzde kul-

lanılan anlamıyla kullanacaktım Ama; kan-ık-sa-mak sözcüğünün ilk yani kök anlamından bağımsız olamayacağını düşünüp biraz yoğunlaşınca kök anlamının “kan” ile alakalı olduğu bilgisine ulaştım.

Kanıksamak sözcüğü günümüz Türk Dil Kurumu TDK sözlüğünde ise; “Çok/sık tekrarlama sebebiyle etkilenmez olmak, alışmak bıkkınlık getirmek, usanmak anlamlarında kullanılmaktadır.

Bunları şunun için yazdım:

Dünyanın son kırk elli yılına bizzat aklı ve şuuru yerinde olarak tanık olan birisiyim. Yaşı 60 civarı ve üzeri olanlar da benim gibi dünyada olup bitenlere eğer biraz duyarlılıkları varsa bizzat tanık olmuşlardır. Daha önceki zamanlar için de gerekli bilgileri kitaplardan öğrenmek mümkündür. Özellikle geçtiğimiz yüzyılın başlarında İmparatorlukların yavaş yavaş tarihin tozlu sayfalarına gömüldüğüne ve ulus devletlerin kurulmaya başlandığına tanık olmuştum dünya.

İşte o dönemlerde büyük bir

kısmı emperyalist ve sömürgecilik amaçlı bir kısmı da bağımsızlık amaçlı çıkan savaşlarda milyonlarca masum insan ölmüş, tehcir, sürgün, açlık ve diğer enva-i çeşit zulüm altında yaşamaya mahkûm edilmişti.

Özellikle son iki dünya savaşı emperyalizmin dünya hâkimiyeti emellerine ulaşma konusunda ne kadar acımasız olduğunun en büyük göstergeleri olarak hafızalara kazındı.

İkinci dünya savaşından sonra da “ateşli silahlara dayalı sıcak savaşın katlanılamaz maliyetinin altından kalkamayan emperyalist devletler başka şeytani yöntemler kullanmaktan geri kalmadı. Özellikle “soğuk savaş, psikolojik savaş, biyolojik savaş, kültürel savaş (kültür emperyalizmi) vekâlet savaşları altında tüm emperyal faaliyetlerine devam etti. Bu savaşların neredeyse tamamına yakını da İslam dünyasına karşı, orta çağdan bu yana düzenlenen Haçlı Savaşlarının farklı şekil ve boyutlardaki uzantı-

larından başka bir şey değildi.

Ortaçağ'a kadar uzanan dönemde Batılı emperyal (istilacı, yayılmacı) ülkeler kendi iç çekişmelerinin kendilerine ne kadar pahalıya mal olduğunu çok iyi anlamışlardı. Bundan dolayı da iç çekişmeleri bir yana bırakıp yönlerini İslam topraklarına çevirdiler. Yani ezeli ve ebedi düşman olarak gördükleri İslam'a karşı ittifaklar kurarak sürekli savaş halinde olmayı özellikle de emperyal çıkarları gereği olarak görüp hedef değiştirdiler.

Peki neden İslam dünyasını (aslında İslam dinini) hedef aldılar?

Her ne kadar kendisinin Müslüman olduğunu iddia eden insanlar veya ülke halkları İslam'ın mübarek emanetini taşımaya güç yetiremeseler ve hatta sahip çıkmasalar bile teoride özellikle Kur'an-ı Kerim ve Sünnet hala yaşanabilir potansiyele sahip olarak ortadaydı. Böyle olduğu süreçte de küfre yeryüzünde yaşama hakkı tanıımıyordu ve emperyalistler bunu çok iyi biliyordu. Hatta bizden daha da iyi biliyorlardı. 1500 yıllık İslam tarihinin birçok dönemi bunun en büyük göstergesiydi.

Temel ilkesi "İlâ'y-ı kelimetullah olan" (Allah'ın Kelimesini/Tevhidi/Dini yüceltip yaymak) olan ve "Hak geldi batıl zail/yok oldu. Batıl zaten yok olucudur" (İsra:81) temel düsturuyla yaşayan Müslümanların varlığı sömürgeci batı/batıl için bir tehdit oluşturuyordu. Bu yüzden de emperyalistler Müslümanları İslam'dan uzaklaştırıp adeta kolunu kanadını keserek kötürüm bir mahlûk gibi yaşamaya mahkûm etmek amacıyla her türlü savaş yöntemini denediler. Sonuçta da Modernleşme adına bizi köklerimizden koparıp İslam'la olan aidiyet bağımızı yok ettiler. Eğitimden tutun da, ekonomiye kadar hatta en mahrem alanımız olan aileye bile sızmanın ve tahrip etmenin yollarını buldular ve adeta darmadağın ettiler.

Peki, biz bu sırada ne yapıyorduk?

Özellikle Cennetmekân Sultan

2. Abdülhamid Han'ın İttihatçı haydutlar ve Yahudi, Ermeni, mason ve yerli hainlerden oluşan işbirlikçileri tarafından tahtından indirilmesi adeta sonun başlangıcı oldu. Arkasından çıkan Balkan Savaşları, Sarıkamış, Yemen, Trablus, ve nihayet Çanakkale savaşlarına bir de isyan ve ayaklanmalar eklenince zaten yıpranmış olan Osmanlı'nın bütün hayat damarları tıkanmış ve yaşama enerji ve kabiliyetini neredeyse tamamen kaybetti. Yani bir devletin varlığını devam ettirmesi için gerekli ve şart olan genç nüfus tamamıyla savaşlarda yok oldu. Ulemâ dâhil tüm ehliyet ve liyakat sahibi zümre ya savaşlarda yok oldu ya da, sonrasında devrim ve ihtilaller yoluyla bir şekilde devre dışı bırakıldılar. Yani devlete yeniden kan ve can verecek zümre tamamen ortadan kaldırılmıştı. Ve işin gerçeği bütün bunlar emperyalistler ve yerli işbirlikçileri olan hainler eliyle gerçekleştirildi.

Sonra ne mi oldu? Sonra bu ülkenin Adan Z'ye ne varsa her şeyi batılı normlara göre yeniden düzenlendi. Adına çağdaşlaşma, modernleşme, batılılaşma deseler de durum düpedüz bir milleti "gâvurlaştırma" projesiydi. Bütün bu olup bitenler bizim en zayıf, en çaresiz, en bitkin dönemimize denk getirildiği için de toplu halde direnecek, mukavemet edecek gücü kendimizde bulamadık. Direnmek için ayağa kalkan az bir miktar kahraman da rejime muhalefet, inkılaplara karşı gelmek vs.. Suçlarından dolayı İstiklal Mahkemeleri adıyla kurulan Gayrı meşru mahkemeler tarafından cezalandırıldı. Bu cezalandırılmalar savaşlardan, isyanlardan açlık ve yokluktan yılgın ve bitkin halkın gözünü tamamen korkuttu. "Taktiri Sükûn Kanunu"yla da sesi kesilen zavallı halk bir daha konuşamaz, sesini sözünü duyuramaz oldu.

Arkasından tek parti ve "demokratik istibdat" döneminde Müslüman halkın gözyaşı bir türlü kurumadı. Demokrasiye sözde geçiş dönemi dedikleri uyduruk dönemde bile halkın oylarıyla

seçtiği Başbakanı ve 2 arkadaşını idam ettiler. Sonrasında da Adına Türk ordusu dedikleri ama nendense Türk milletini ve değerlerini korumaktan başka her şeyi yapan bir ordunun, devletin başındaki Muhafazakâr yöneticilere kendi tabirleriyle "balans ayarı" yaptıkları müdahaleler hiç bitmedi.

Nihayet olanlar oldu Müslüman Türk milletinin önemli hasletlerinden olan kahramanlık, yardımseverlik, savaşta cesaret manevi değerlerine düşkünlük vs gibi sahip oldukları hasletleri yavaş yavaş yok oldu. Eğitimden, aileye, ticaretten toplumsal değerlerimize kadar neyimiz varsa yozlaştırıldı itibardan düşürüldü. Her türlü günah. Fısk ve fücür yaygınlaştı. Bütün bu oyunların ya aynısı ya da bir benzeri diğer İslam ülkelerinde de oynandı. Tâki günümüze gelinceye kadar.

Bu vahşi oyunun son perdesi bu günlerde Gazze'de sergileniyor, ve bizler sadece seyretmekle yetiniyoruz, zira "Kanıksadık". Vahşi Batı Müslüman kanı döke döke kan dökmeyi, kan içiciliği "kanıksadı," bizler de seyrede seyrede seyretmeyi kanıksadık. Ne vicdanımız, ne imanımız, ne de sahip olmakla övündüğümüz asil duygularımız! Bizi harekete geçirmiyor, geçiremiyor. Çünkü biz artık eski biz değiliz. İslam'ın sancaktarı, mazlumların hâmisî/koruyucusu, zayıfa kol kanat geren, zulme karşı mazlumdaki yana olan millet artık biz değiliz. Ufak tefek etkinliklerle avunuyoruz, ama bu biz değiliz. Gazze'de şehit olan masum 30 bini aşkın insanın ölümüne karşı tepkisizliğimiz ve çaresizliğimiz bunun en iyi göstergesi. Yazımızı Kelâm'ı-Kadim'den bir ayetle bağlayalım.

"Onlar(kafirler) Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kendi nurunu tamamlayıcıdır; kâfirler hoş görmese bile." (Saff :8)

Allah Nurunu kimin vasıtasıyla tamamlayacaksa onlara müjdelersun.

Kudüs Can Çekişiyor

Ayet duvağının altından taşan bereketiyle, bir kolunu doğuya bir kolunu batıya uzatmış, modernizme açık, gelenekçi yapısıyla Orta Doğu'nun incisi İslam'ın nazlı gelini Kudüs; İslam güneşi altında dalgalandırdığı Tevhid sancağıyla esenliği yaşarken, küresel siyaset güden Siyonistler ile zulüm ve acının başkenti oldu. 130 ülkenin bir devlet olarak kabul ettiği Gazze'yi, hiçbir zaman kabullenmeyen İsrail 2. Dünya Savaşında başlatmış olduğu işgalleri, şiddetini artırarak günümüze kadar getirdi. "Kudüs kimde ise dünyayı yöneten odur" felsefesi güden Yahudiler 5 Ekim 2023'te Mescid-i Aksa'yı yıkmak ve Dünya Yahudi Krallığı'nı kurmak için mukaddes şehri bombaları ve zulümleri ile abluka altına aldılar. Kudüs'ü İslami kimliğinden soyutlamaya çalışan İsrail, bir yandan hastaneleri, mabetleri, hatta mezarlıkları dahi bombalarla bir yandan da katliam yapıyor, kundaktaki bebekten eli bastonlu yaşlıya kadar bir çok mazlumun kanıyla Kudüs sokaklarını yıkıyor. Cebren ve hile ile evleri gasp edilen halk şimdilerde bombalarla evlerinden kamplara, kamplardan ise Kudüs'ün dışına çıkartılmaya zorlanıyor. Hani Savaş Hukuku'nda işgal altındaki halklara eylem yapılamıyordu? Hani İsrail BM Kurulu'nda soykırım sözleşmesi imzalamıştı? 6 ay öncesine kadar abluka altındaki Gazzede şimdi soykırım var. Dünya ticaretine yön veren milletler Yahudilerle tek yürek olmuş Kudüs'e yürüyor onlar tıp oyunu oynuyor anladık da bizlere ne oluyor anlayamadık? Peygamberleri öldüren sapkın bir kavim, medeniyeti ecdadımızdan öğrenmiş güya ticaret devleri ülkeleri arkasına almış da Kur'an-ı Kerim'in övdüğü, Fahri kainat Muhammed Mustafa (s.a.v)'in imamlığında yüz yirmi dört bin

**"Bana dokunmayan
bin yıl yaşasın"
deyip Kudüs'ü yalnız
bırakmak, sırt
dönmek, yahut kör
sağır olmak, dinine,
kanına ihanettir,**

peygamberin secdesine ev sahipliği yapmış Miraç şahidi Kudüs, toprağında buram buram peygamber izi taşıyan Kudüs, kimsesiz kalmış. Bazen Müslümanlık, bazen Türklük damarımız kalker şahlanırsız, toz kondurmamız imanımıza, cesaretimize, yürek bizde bilek bizde deriz. Şimdi Kudüs can çekişiyor, yüreğimiz bileğimiz nerede? Damarlarımızdaki kanımız mı çekildi şahlanamıyoruz? "Bana dokunmayan bin yıl yaşasın" deyip Kudüs'ü yalnız bırakmak, sırt dönmek, yahut kör sağır olmak, dinine, kanına ihanettir, Müslüman Türk kardeşim. Kudüs için mücadele etmek İslâm için mücadeledir. "Komutanı Muhammed (sav) olan bir ümmet boyun eğmez "diyen bir avuç halk, kendilerine verilmiş bir kimlik yokken İslam kimliğini temsil eden Mescid-i Aksa'yı bedenlerini siper, dualarını silah yapmış, aç, susuz, yardımsız bir hâl ile, mühürlü vicdanların gözü önünde koruyorlar. Çünkü onlar biliyor ki Harem-i Şerif, Mescid-i Nebevi ve Mescid-i Aksa, bu 3 önemli mabet arzı tutan direklerdir. Mescid-i Aksa yıkılırsa arz yıkılır, denge bozulur. Mescid-i Aksa yıkılırsa "Tevhit sancağı" düşer, Yahudi Ulus Devleti (!)mensubu İsrail, kutsal topraklarda Yahudi Ametüsünü diriltir. Kulağımıza basit geliyor değil mi? "Hadi canım nerede yapacaklar" diyoruz belki. Tarih

boyunca Kudüs üzerinde oynadıkları oyunlar, yaptıkları soykırımlar, sapkınca arzularına rey vermeyen Hz. Yahya'nın mübarek başını bedeninden ayırmaları, Hakka asi gelmeleri anlatamıyorsa hakikati, Kur'an da onlarla ilgili bazı ayetlere bakalım, amaçları uğruna neler yapabileceklerini anlarız.

İslam'ın iki kapılı hanı Anadolu'ya İstanbul kapısından bukalemun gibi sızmış Yahudiler, Kudüs kapısından zulüm ile girmeye çalışırken, İslam kokan sokaklar, Hak kokan tenler yok edilirken, annemizin oyalamak için elimize oyuncak verdiği gibi önümüze konulan oyuncaklara aldanişımızın sebebi ne ola ki? İlimden, irfandan, peygamber aşığı, Hak diyarı toprak sevdamızdan, vazgeçişimiz neden ola ki? "Halifetullah" ve "Emanullah" abasını bırakmamız nedendir ki? Bizler Kudüs ağlarken yeryüzünde selamet arayalım, "Allah'ın evi esaret altındayken Selahattin nasıl kendi evinde yatar" diyen komutanlar gelsin Kudüs'ü fethetsin değil mi?

Önce Kudüs'ün tarihine bakalım sonra kendinize ve dahi kalbimize bakalım, gördüğümüz ihanet ecdadımıza mı? Yoksa Kudüs'ün kutsallığına mı? Kudüs'te Tevhit sancağını dalgalandıran Hak'a mı? Sizce ihanet kime? Kudüs 'deki zulmün ecdadımızın ahı olduğunu savunanlar, dünya üzerindeki sıkıntı ve keder yüklü kara bulutlar da Kudüs'ün ahından mı? Sen batının dayatması sloganları kendine ilke yapmış uyurken Kudüs elden gidiyor! Kudüs elden giderse , dinin, vatanın elden gider, Müslüman kardeşim. Kudüs dâhil dünyanın birçok yerinde İslam'a duyulan düşmanlık sebebiyle, Müslümanlara zulüm yapıldığını bilmekteyiz. Peki, "neden gündem olan Kudüs?" "neden diğer coğrafyalardaki zulümlerde ayaklan-

madık ?” diyeceğiz belki. Karabağ, Myanmar, Arakan ve dahi niceleri, yaktı ve yakıyor yüreğimizi. Lâkin Kudüs, İslâm inancını sırtına yüklemiş üç sütundan biridir, Kudüs Filistinlilerin, Arapların değil bizim ilk kiblemizdir, Filistin’in Arap’ın ihanet davası değil bizim kible davamızdır. Nuri Pakdil hocamızın buyurduğu gibi, “Kudüs’ü savunmak gerçek bağımsızlığı savunmaktır, yürü kardeşim ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin”

İslam âleminin incisi, yürek sızımız, gözü yolda kalmış bekleyenimiz, sıdk ile bağlı olduğumuz imanımızın, birlik beraberliğimizin sınavı Kudüs’ü, uyanışımızı, secdelerimizi, fethimizi bekleyen nazlı yârimiz Kudüs’ü anlamak, neslimize tanıtmak, korumak imanımızdandır. Ruh sevdiğine müptela olunca kalbin sıdk ile bağlandığını Hz. Ebu Bekir’den öğrenmedik mi? Kalk kardeşim! Yüreğine Kudüs sızısı düşsün, kulağının duyduklarını değil damarındaki kanın zikrini, kalbinin sesini dinle, Hak diye atan kalbinden batıl duyulmaz kardeşim. Rabbinin muhabbet hamuruyla

yoğrulmuş kulusun. Dinine ram vatanına âşık yiğitsin sen. Bu aşk değil miydi ceddine dünyanın dört bir yanına sancak diktiren? Şimdi sıra sende Hakka verilmiş erlik sözü için, ahde vefa için, Kudüs için kalk prangalarını kır ve yürü Müslüman Türk kardeşim.

“Ey Mü’minler! Verdikleri sözü bozan, Peygamber’i (yurdundan) çıkarmaya kalkışan ve üstelik ilk önce kendileri sizinle savaşmaya başlamış olan kavme karşı savaşmaz mısınız? Onlardan korkar mısınız? Eğer inanıyorsanız bilin ki, Allah, kendisinden korkmanıza daha layıktır. Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın, onları rezil etsin, sizi onlara galip kılsın, Müminlerin gönüllerini ferahlatсын ve Müminlerin kalplerinden (zalimlere karşı birikmiş olan) öfkeyi (onların hakkından gelmek suretiyle) alsın!” (Tevbe: 13-15)

Ey Müslüman Türk kardeşlerim! Selamet yurdu, peygamberler emaneti, ayetleri yüzüne duvak etmiş mahremi seni bekler. Rabbinizin bereketle süsleyip, rahmet nazarıyla bezediği kâinata

İslam sancaktarı olmakla nasiplenirdin elhamdülillah. Sancağın dalgalandığı beldeleri her türlü zarardan korumak, emanete sahip çıkmak vatan nimetinin zekâtı ve kulluğunun borçlarındandır. Nimetin devamı için şükür şart ise “elhamdülillah” demek şükre kâfi değildir. Elinde kalemin, belinde silahın, dilinde duan yüreğinde iman ile, gücünün yettiği ile emanetlerine sahip çık. Yahudilerin yaktığı Nemrut ateşini seyretmek yahut odun taşıyan kertenkelenin tarafında olmak yakışmaz, ağzında su taşıyan karıncadan daha mı az imanımız var?

Ey Müslüman Türk kardeşim! Cenab-ı Hakk’ın bize bahşettiği en büyük nimetimiz İslam için, imanımız için, birlik beraberliğimizi korumak, Tevhid sancağını kıyamete kadar dalgalandırmak için gerek nefsimizle gerek şeytanlaşmış nefislerle mücadele edelim.

Rabbim selamet yurdumuz, gönül kiblemiz Kudüs’ü korumayı, O’na kavuşmayı, secdemizle sarılmayı, Efendimiz’in (sav) müjdesine nail olmayı nasip eylesin...

Yürek Çağrısı

İlahi...

Seni çağırıyoruz; yanık kokusu yükselen gönüllerimizle. Gazze yanıyor, biz göyünüyoruz. Ne Gazze’de tahammül kaldı ne yüreklerde! Acımızı avucumuza alıp da geldik. Rabbimiz! Bu şikâyetnameyi bir temenni olarak kabul et ve ne olur geri çevirme.

İlahi!

Zulüm öyle uzadı, zalimler öyle azdı ki mazlumlara yapayalnız. Krallar Zorbaların gazabından korkuyor. Senin gazabını çoktan unuttular! Canilere soru sormaya korkuyor ama mazlumları suçlamaktan hiç utanmıyorlar. Ey Rabbimiz, zalimlere gazabının dehşetini göster ki sayıları artmasın. Mazlumların sahipsiz olmadığını göster ki kulların zorbalara eyvallah etmesin. Sana inananları güçsüz ve çaresiz bırakma ki müminler imanı ile gurur duysun; Müslümanlık, çaresizlik olarak algılanmasın. Ve zalimlerin av köpeği gibi davrananların yüzleri kara olsun.

İlahi!

Biz, öylesine aymaz bir dünyada yaşıyoruz ki zalimleri tel’in etmek bile anlamsız geliyor. Ne Yahudi laftan anlıyor, ne dünya vahşetten utanıyor. Biliyorsun ki onlar, senin sözünü bile anlamadı ve değiştirdiler. Peygamberlerini bile öldürmekten utanmadılar. Ey Rabbimiz! Bu döneğin dünyada Mazlumlar çaresizliğinden utanıyor da zalimler zulmünden utanmıyor. Bizim önümüzde ses geçirmeyen bir utanç duvarı, zalimlerin önündeyse bir ağlama duvarı var! Ezilen kulların ağlamıyor, şehadet parmağını kaldırıp sana yürüyor. Ama zalimler timsah gözyaşı dökmeye devam ediyor. Kan dökenle gözyaşı dökenler aynı. Fakat bu kör dünya var ya bizim kan banyosunda yüzdüğümüzü görmüyor da zalimlerin sahte gözyaşlarına ağıt yakıyor.

İlahi!

Öylesine zelil bir haldeyiz ki senin gazabına uğramışların bile gazabına uğradık. Yürekllerimiz öyle daraldı, ellerimiz öyle kısaldı ki ne yardımlarımız bir işe yarıyor, ne dualarımız yerine ulaşıyor. Yardımseverlerimizin gönderdiği yardımlar bile kefen parası ve cenaze duasından öte geçmiyor. Kardeşlerimizin yarasını saramadığımız gibi elinden bile tutamıyoruz. Çaresizce cinayet filmleri seyrediyoruz.

İlahi!

Karşımızda bir devlet terörü var ve sen dünyanın bütün gücünü onlara vermişsin. Biz senin zayıf ve aciz kullarınca eli kolu bağılı feryad ediyoruz. Fakat İsraili caniler, bizim feryadımızla bile gurur duyuyor. Seslerimiz aymaz ve utanmaz bir duvara çarpıp geri dönüyor. Bu öylesine utanmaz bir duvar ki sadece İsrail tuğlasıyla örülmemiş. İsrail zulmünü seyredip de utanmayan her devlet, bu duvarda bir tuğla. Ey Rabbimiz! Görüyorsun; dünyanın dört bir yanında kulların sokaklara dökülmüş Filistinli kardeşlerine ağlıyor. Fakat Mazlumları temsil edenler, zalimlerle flört ediyor. O çirkin fahişeler, gündüz mazlumlarla gece zalimlerle beraberler. Rabbimiz, daha da acı olanı, biz bu zalimler karşısında tir tir titreyen adamlara “kral”, onların uydu kentlerine “devlet”, hüdhüdlerine “büyükelçi” diyoruz. Ey Rabbimiz, göster onlara devletini ve sonsuz hükümranlığını da o çıplak kralların gözleri devlet görsün.

İlahi!

Hani sen; “Onlarla savaşın ki Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın!” buyuruyordun ya (Tevbe: 14). Mazlumlara uzanan merhametli ellere izzet ver ki zalimlere karşı savaşma şerefine erelim. İşimizi kolaylaştır ki Firavunların kapısında izzet

aramayalım. Dilimizden düğümü çöz ki kendi halkını aşağılayan ve işgalcilerin eline veren soytarılara jest yapmayalım. Firavun zulmünü aratanlara; “Mübarek firavun!” demek zorunda kalmayalım. Onları geldikleri yere gönderme babayığıtlığını gösterelim.

İlahi!

Eğer bizi buna layık görmüyorsan, merhamet elini uzat da sen sar, mazlumların yaralarını. Dindir, öksüzlerin gözyaşlarını. Merhametin tükendiği bu diyarda senden daha güçlü, daha merhametli kimse yok. Sonsuz sabrını değil, sonsuz güç ve azametini göstermenin vaktidir. Caniler sadece insanlığa meydan okumuyor; sana da meydan okuyorlar. Sana ve peygamberlerine iftira ederek, İsrail isminin Allah’ı yenen adam manasına geldiğini iddia ediyorlar (Tekvin, Bab 32). Sana karşı sergiledikleri isyanla gurur duyuyorlar. Rabbimiz! Senin sabrın sonsuz ama mazlumlar hakkı için zorbalara haddini bildir de bir daha kimse zorbalığa kalkmasın. Kulların senden başkasının önünde boyun eğmesin.

İlahi!

Yeryüzünün bütün kapıları yüzüne kapanan çaresizlere, göğün kapılarını aç da senin dergâhının çaresizlik dergâhı olmadığını dost ve düşman anlasın. Ne olur, Bedirde ve Uhut’ta indirdiğin orduları bir daha indir. Nuh tufanını, Arim selini indiren meleklerin Filistin’deki dramı seyretmekten bıkmıştır! Gönder onları da zalimleri yere ser, kullarını ayağa kaldır. Senin arşının seyretme makamı değil, yönetme makamı olduğunu müstekbirler anlasın.

Ey İbrahim için ateşin yazgısını, Musa için suyun kaderini değiştiren Rabbimiz! Teknolojinin yazgısını tersine çevir de Amerika’ya güvenmekle Allah’a güven-

menin farkı görülsün. Denizde boğduğun Firavun bile kız çocuklarını öldürmüyordu. Filistinli masum çocuklar, İsrail çocuklarından değersiz değil ki. Gazze'yi cehenneme çevirip dünyaya seyrettiren İsrail, Müminleri yakıp seyreden hendek sahiplerinden daha suçsuz değil ki. Filistinli kadınlar Hacer'den daha sabırlı değil ki didarın Gazze'ye hala ulaşmadı. Rabbimiz! Yerin göğün suları yetmiyorsa gözyaşlarımızı ulaştır da söndür, Gazze'deki yangını.

İlahi!

Gözyaşlarımız ömür boyu aksa da olur; ama yeter ki kardeşlerimizin dökülen kanını seyretmek zorunda kalmayalım. Düşmanların önünde ellerimizi bağlı, boynumuzu bükük bırakma. Mazlum ve çaresizler aşkına, dualarımızı kabul et; ellerimizi boş çevirme. Senin kapına geldik, bizi Birleşmiş

Milletler kapısına gönderme. Orası düşman kapısı; bizi düşmanlarımızıza rüsva eyleme. Bizler aciz kaldık; mazlumlari temsil edemiyoruz. Ya bize güç ver ya da mazlumlari bizim titrek ellerimize bırakma.

İlahi!

Çağrımızı cüretkârlık diye yazma. Bizim vicdanımız sarsıldı. Senin de arşın titresin ve yeryüzüne merhamet yağsın istiyoruz. Muhtacız ve gidecek başka kapımız yok. Sadece sana kulluk ediyor, sadece senden yardım diliyoruz. Senin hamdini tesbih ediyor, Habib'ine salat ediyoruz. Sen de bize salat eyle. Mazlum kullarına salâh ve selam eyle. Şehitler sana kavuştu, gazileri kahraman eyle. Bizleri onlara hissedar eyle. Haktan yana, mazlumdan yana, Senden yana olanları payidar eyle. Senin yolunda cihad eden mahrumlara eman eyle. Zalimlere dünyayı dar eyle.

Kulların sevinisin, düşmanların yerinsin.

Filistin'i canilere mezar eyle. Masumlar bayram etsin, müstekbirler yas tutsun, şeytanlar dövünsün. Rabbim! Bize öyle bir destan yazdır ki kahramanlar huzurunda övülsün.

İlahi!

İnanıyoruz ki Sen, şehitlere rahmet edersin. Geride kalanlara merhamet eyle!

Dünyaya hak gelsin, adalet gelsin, barış gelsin. Kulların iflah olsun, gafiller ıslah olsun ve zalimler kahrolsun.

Ey Rabbimiz! Bizleri sana layık kul eyle, Peygamberine layık ümmet eyle. Layık kullarına önderlik ver ve onları iki cihanda aziz eyle. Dualarımızı dergâhında kabul eyle...

Amin.

FURKAN DELİ

Gökten Düşen Elmalar

Çocukluk modern bir kavram. İnsan ömrü uzadıkça çeşitli aşamalar hayat denen silsilenin içine eklemlenir. Aynı dünya zamanında aynı yaşta ama farklı kıtadaki iki çocuktan birisi çocuk sayılırken diğeri yetişkin gibi muamele görür. Yetişkin tecrübesi yaşar.

Zeyd işte böyle bir genç kimisinin çocuk diyeceği ama dünyanın belkide üçte birindekilerin hayatı boyunca yaşayamayacağı kadar şeyleri hayatına sığdırmak zorunda kalan. Hayat bir imtihan dünyası bazısının ki çok çetin gerçekten. Nerde yaşadığı önemsiz bir genç Zeyd; dünyada kimsenin umursamadığı, bombalar altında bir hayat yaşayan herhangi bir bölgede var olan bir genç. Var ol-

maya çalışan mücadele eden çokça sınıanan...

"Elma" kırmızı, yeşil; tatlı, ekşi. Isırdığında avurtlarını lezzetle dolduran, kokladığında içini hoşluklar kaplatan o eşsiz lezzet. En çok elma severdi Zeyd, bayramlarda babası bulur getirirdi onun için. Bayramdı elma Zeyd için, yılda bir iki defa tadabileceği keyifle hevesle beklediği, çoğu kişi içinse sıradan bir meyve. En çok elma bekler, hikayelerde ki gökten düşen üç elmanın üçünde başına düşmesini, doya doya yiyebilmeyi hayal ederdi geceleri çocuk aklıyla.

Bu duaların ardından yatıp uyuduğu bir gece, yüzü güldü Zeyd'in elmalar düşüyordu gökten duası kabul olmuştu. Koşmaya başladı gidip sarılmak, büyükçe

ısırıklar koparmak için. Koştu ve koştu dermanı kalmayana kadar. Bir elma göründü yakında; yukardan süzüldü aşağı, indikçe ıslık sesi çıkardı ve düştü yere büyük bir gümbürtü ile fırlattı Zeyd'i topraklar sıçradı yüzüne, canı acıdı. Gözlerini açtığında anladı gerçeği düşen elmanın evine verdiği zararı. Kaldırdı babası yerden hızlıca sarstı, kendine getirdi çocuğu uzaklaştırdı yıkılmak üzere olan enkazdan. İlk elma düşmüştü başına ama hiç hayal etmediği gibi. Ona mutluluk getirmemiş, komşu evindeki akrabalarını ve büyük abisini alıp götürmüştü ellerinden. Hiç böyle değildi hikayelerde oysa, ama gerçekte yüzünde ve kollarında bir kaç yara ruhunda derin bir sızı.

Günler mi geçti yoksa yıllar mı hiç anlayamaz oldu Zeyd, düşen bombaları sayar oldu, günler anlamsızlaştı. Hayat devam etti, herkes yoluna baktı, öyle olurdu zaten ne gelir elden. Kaç bayram sonraydı bilmesede bir elma getirdi babası Zeyd'e, yiyemedi oturdu baktı. Geçmişi hatırladı o ilk elmanın düştüğü günü düşündü sonra fırlattı attı var gücüyle atabildiği kadar uzağa; ne Zeyd eskisi gibiydi, nede elmalar onun için lezzetliydi artık.

Bir sabah yine patlama sesleriyle uyandı Zeyd ama bu sefer durmuyor ardı arkası kesilmiyordu. Gökten kağıtlar yağmaya başladı bombalar susunca, evlerini terk etmelerini söyleyen ve onlara gidecekleri güzergahı belirleyen. Bir çanta alabildi, iki küçük kardeşi ve anne babası ile Zeyd düştü yollara el mecbur. İki büyük abisi nerede, ablası ve eniştesi ne halde bilemeden düştü yollara. Bombaların sesi uzaktan geliyordu artık, ayrılmamaya çalıştılar yoldan, gidecekleri bir güzergah vardı ellerinde ama gittikleri yerde ne olduğuna dair bir fikri yoktu kimsenin. Düşünmemiş sadece yola koyulmuşlardı çaresizce. Ne yapacaklar nasıl yaşayacaklardı şehrin öteki ucunda bunca insan. Döndü arkasındaki bölük pörçük kalabalığa baktı, bir fikir verecek yol gösterecek birini ararcasına ama durumun ondan daha çok farkında olan bir yüz göremedi genç Zeyd.

O güvenli dedikleri rotada bitmedi çileleri bombalar hala ara ara yakınlarına düşüyor yoldaki acı çığlıkları duyuyordu. İki çocuk ve bir babayı taşların altından kurtarmaya çalışırken hissetti bombanın o şok dalgasını bir kez daha. Savruldu ve geriye baktı ne göreceğini bilerek ama olmamasını umarak. Annesi ve ufak kardeşi artık yoktu gözleri önünde, bolca yıkıntı. Molozları kaldırınca geriye kalan ise sadece acı. Çantayı bıraktı annesini aldı Zeyd, huzur içinde bırakacağı bir yer arayarak. Üzülmeye bile vakti kalmamış, geri kalanı bir an önce ulaştırma hedefiyle yola koyulmuştu tekrar. Her adımda acısı

Üstüne bombalar yağdıranları ve utanmadan kemik atar gibi gökten gelen kasaları. Susanları düşündü...

arttı, yükü omuzlarına ağır geldi ama ne çare.

Babası ve küçük kardeşi ile ulaştı Zeyd şehrin öteki ucuna, tüm ailesinden 3 kişi kalmışlardı, diğerleri kim bilir nerede. Ulaştıklarında adına çadır denen derme çatma şeylerle karşılaştılar. Herkes buraya gelmiş ama kimse için birşey yoktu: yiyecek, giyecek ya da yatacak. Çok geçmeden gökten konteynerler yağmaya başladı. İçinde yiyecekler olan insanların birbirini ezerek ulaşmaya çalıştığı; uygar dünyanın acımasız oyunları. Kimisi denize düşen, kimisi evlerin üstüne çakılan koca metal yığınları. Oturmuş izliyordu Zeyd yaşadıklarını, insanları ve onların çaresizliklerini. Artık bombaların yanında paraşütü açılmayan kasaların yere çarpma seslerinde inletiyordu ortalık sık sık. Yine bir gürültü koptu yakınlarında ama umursamadı Zeyd. Ne anlamı vardı ki artık, sıradan bir manzara.

Bir anda keskin bir elma kokusu sardı etrafı, ürktü Zeyd. Kaçmak istedi ayakları gerisin geri, elma kokusu sonrası acı çekerek ölen insanları hatırladı. Bütün köyü yok eden o kimyasal bombayı. Elma yiyemez iken artık adını bile duymaya tahammül edemez olmuştu. Kaçamadı, bırakamadı ailesini. İnsanlar koşturunca istemsizce o tarafa yöneldi o da. Yine paraşütü açılmayan bir konteyner çakılmıştı yere. Elmaları gördü, Zeyd içinden etrafa saçılmış. Kokunun kaynağını görmüş, tiksintiyle elmalara ve koşan insanlara bakmıştı. Sonra toprağın kırmızı

renge döndüğünü gördü. Ne kadar elma toprağın rengini değiştirebilirdi ki; gerçeğin farkına o an vardı genç adam. Altında kalan insanı ve üstünde içinde kalanları almak için birbirini ezen insanları. İkinci elma düşmüştü gökten. İlki kadar trajikti ama döndü ve gitti Zeyd; geri dönecek bir yeri olmasa da uzaklaştı oradan, sanki elma kokan kimyasal bir bombadan kaçarcasına hızla koşarak.

Geçen günlerden bir gün otururken bir televizyon sesi duydu Zeyd. Bomboş bir odada açılmış bir televizyon, çocuklar masal dinliyor olsa gerekti ama yoktu kimse. Bir anda kendini izlerken buldu, yüzünde farkında bile olmadığı hafif tebessüm ile. “Gökten düştü üç elma” sesini duyunca irkildi Zeyd. Tüyleri dikeldi, nefesi hızlandı ve bedeni ateş ile doldu. “Biri dinleyenin başına” Zeyd hatırladı ilk travmasını, bağırışları ve yüzündeki sızlayan yarasına gitti parmakları usulca. “Biri anlatanın başına” düşen elma dolu kasaları hatırladı, tiksindi, ciğerlerine ağırlık çöktü ve nefesi kesilecek gibi oldu. Bir anda öne doğru hamle yapıp düşmana saldırırcasına atıldı televizyona. Düşen televizyon devam etti “sonuncusu ise” Zeyd eliyle parçalamıştı cümlelerin devamını söylemesine müsaade etmeden. Dizleri üzerine çöktü Zeyd, büyümüş göz bebekleri ile sabit bir noktadan alamadı kendini, sanki geçmişi o baktığı yerde görüyor gibi. Onu bu hale getirenleri düşündü masum çocukluğunu ve hayatta yemekten en çok keyif aldığı şeyden artık ne kadar nefret ettirildiğini. Üstüne bombalar yağdıranları ve utanmadan kemik atar gibi gökten gelen kasaları. Susanları düşündü, gülenleri ve yüzüne sürekli küfür edenleri. Utandı Zeyd, sinirlendi o masum çocukluğunu elinden alanlara karşı ne hissedeceğini bilemedi. Adrenalin vücudundan çekilirken öne doğru düşmeye başladı vücudu ağızından son bir gayret ile döküldü sözcükler

“Düşen son elma bize bu acıyı yaşatan ve bildikleri halde susup oturan dost bildiklerimize”

Kalbimiz Gazze

Gözyaşlarını kalbine gömmüş insanların yaşadığı bir dünyada, nasibimiz kalmış mıdır hayata dair?

Bir nisan yağmurunun toprağa işlemesi gibi, artık şahit olmaktan usandığımız bu dünyanın çamurları ayaklarımıza bulanmışken, toprağın bağrında yağmur olmak istiyor bedenlerimiz.

Ninnilerden çok ağıt ezberleyen Gazze'nin güzel yüzlü çocuklarının ahı, büyütüp semirttiğimiz egomuzu vuracak bir gün...

Lakin,

Tüm ümmetin sessizlik selaları okunurken semada, çocukların kirpiklerinden süzülen Gazze yankısı ile Rablerine yönelmelerini görüp, bir annenin avuçlarına yüklediği dualar, dilinde şükür sözleri... bir babanın zifiri bir gecede düşen bombalara göğsünü feda ederek ümmetin onurunu koruma çabasını görüp, utanıyoruz

Ve diyoruz 'yüreğim gidelim buralardan'...

Helalleşelim, evlerine sığamayıp sokaklarına döküldüğümüz kaldırımlarla...yüreğimiz

ağzımızda, titreyen nefeslerimizi yutkunamazken, hayatı ihanet çemberinin tam ortasında,

Bir Halepçe ağıtıyla,

Bir Boşnak hüznü ile,

Bir Gazze direnişi ile şahlandı-
rırken, Gazze'nin yigit evlatları,

Gazze semalarında vızıldayan
katillere rağmen

Ses ver yığdım...

durumda. Dünyaya dair tüm iyilik ve güzellik kelimelerini nasılda kurutuyor bu zalimlikler değil mi?

Ey ölüm,

Mayalanırken her bir solukta mazlumların canlarında,

Kudüs ağlar yanı başında, insanlığın gözleri kör. Dünyanın terazisi kırık. İnsan hakları, hak, hukuk, özgürlük, adalet.. içi çürümüş kavramlar. Hakkın karşısında yok olmaya mahkumluk.

Ahh! Gazze, anne şefkatinden yoksun şehir, uzaklarda bir yerlerde....kalbimizde...

Ve bizler dünyanın başka bir yerinde. Adı Müslüman olanlar. Konuşunca mangalda kül bırakmayanlar. Hep kazanmak, daha çok kazanmak için bütün kavgalarda olanlar. Gazze ölürken rahat uyuyanlar. Hep bakan ama hiç görmeyenler. Bir yoğun bakım ünitesinin önünde beklemek gibi artık durumumuz. Elleri kınalanmış bir hüznün ve yamalı bir endişe... Ey Müslüman ya tut şu ölümün ucundan bitiversin bu sancı, ya kalk ve haykır üfle Muhammedi nefesle dirilsin insanlık...

Gazze, Kudüs, Mescidi Aksa göğüs kafesimizde çarpıp duran kalbimizdir.

Ninnilerden çok ağıt ezberleyen Gazze'nin güzel yüzlü çocuklarının ahı, büyütüp semirttiğimiz egomuzu vuracak bir gün... Annelerin feryatları, babaların çaresizlikleri her birimizi alnımızın ortasından kurşunlarken, tutunabileceğimiz bir dal, sarılabileceğimiz bir inanç ve merhamet bekleyebileceğimiz bir yürek kalmayacak.

Kesin olan şu ki;

Gazze ve Kudüs düşmeyecek ama hepimiz öleceğiz bu sessizlik ağrısıyla...

Heybende biriktirdiğin umut sözcüklerini saç dualarına. Tam vaktidir sözleri devşirmenin korkuların ortasında. .. Beli kırılmış bir taşı zalimim tam alnının ortasına fırlatmanın tam vaktidir...

Ölüm gölgeleri peşimize düşmüş olsa da, ölüm müdür Gazze'yi öldüren, yoksa bitip tükenmek bilmeyen sessizliğimiz mi?

İbresi vahşete dönmüş bir dünyada, hedefte birleşirken dünyanın kan emicileri, tek ses olup akbaba-
lar gibi çılgınlık atarken şehitlerimiz
mizin üzerinde, insanlığın merhamet ağları şerre takılıp kalmış

Çaresizliğin Ayak Sesleri

İBRAHİM ŞAHİN

içimde gezinen çaresizliğin ayak sesleridir ürperdiğim
her an şehadet vaktidir ebailler vurulur
çırpınıp düşer kollarına Gazze'nin
dudaklarında donan tebessümler kor olup yağar gözlerime
canhıraş feryatlar hüzne boğar gülüşlerimi
içtiğim sular bulanır, dizilir lokmalar boğazıma
ve her gece çığlıklar silkeler düşlerimi

ekmek de azizdi orada su, hava ve hayat gibi
göğüslerinde kirli yürek taşıyan canilerce
yağmalanmadan önce
sinsi sinsi geldiler, yerleştiler ayrık otu misali
istila etmek için zihinleri, hayatları, toprakları
cihada tutunurken zulme karşı inanan koç yiğitler
dipsiz endişelerle birlikte zulüm ele geçirdi korkakları

her gece gökyüzünü çekerek üzerlerine onlar
harabeye dönmüş yurtlarında taşları yastık ederek baş uçlarına
yegane sahiplerine sunarak umut ve kaygılarını
tevekkülün koynunda uyudular kuş uykularını
çünkü kanatlan her şehid
cennet muştuları fısıldayarak yüreklerine
şehadete sevdalandırdı duygularını

eğer gebe kalmayı göze alabiliyorsa bir kadın
savaşın koynunda bile
eğer bir çocuk kardeşleri için dalabiliyorsa ortasına ölümün
ve şehid düşen kardeşine tevhid kelimesi hatırlatıp
cennet muştulayabiliyorsa
ve eğer bir baba evladının koluna adını yazıyorsa
şehit düşünce tanıyabilsinler diye balasını
yolsun saçlarını zalimler
hafakanlar bassın zihinlerini
çünkü ekiyor demektir Mevla umut tarlasını

kim verecek hesabını gök ekin gibi biçilen çocukların
hangi suçla öldürüldüler diye sorulduğunda
kim verecek namussuzlarca yağmalanan iffetlerin
yürekleri sökülüp parçalan anaların
ve kaderine terkedilmiş muhtazafların hesabını
müstekbir maşası yahudi yamyamlar mı
ruhsuz dua kırıntıları toprağa dökülürken avuçlarından
cılız ve göstermelik admlarla tatmin salıncağına kurulanlar mı
ya da merhamet yoksunu insanlık
sahi kim müstağni kalabilecek bu insanlık suçlarından

yanasın ey ihtiras, yanasın oylum oylum yeryüzü
yanasın ey zulüm ve gafletle kaynaşan insan
yitiresin geceyi ve gündüzü
ne zulmün şirretliği uyandırabilirdi seni gafletinden
ne Gazze'nin dinmek bilmeyen çığlıkları
ne de henüz kundakta kucakta oyun çağındayken
ölümün öptüğü yeryüzü çocukları

bir beldenin adı değil ya da bir şehrin, vatanın
kan kırmızı renkleri rengârenk çiçekleriyle
kutlu bir şehit tarlasının adıdır Gazze
ve müstecâb yakarış gibi, şükür renginde yükselir
orada duânın kıblesine feryâd-ü figanlar
bu yüzdendir ki
gazi ve şehit Gazze'nin değil
kendi çürümüşlüklerinin yasını tutsun
kendi ruhlarına Yâsin okusun umarsız müslümanlar

ey mazlum
gün gelir, devran döner, tarih tekerrür eder
ben de düşerim zulmün karanlık kucağına
o zaman şiir yazmak sırası sana gelir
kinamam, hor görmem çünkü ben öğrettim sana

